

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance

சும. புத். சந்திகை உய.] துடிபசக ஸாஸ் கார்த்திகை மூ யஉ. தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, November 12, 1846. [Vol. VI. No. 20.

TERMS OF THE PAPER.

To single subscribers, one shilling a quarter.
To single subscribers by mail (including postage)—one shilling six pence a quarter.
To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, nine pence each, a quarter.
To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.
To Agents for twenty copies and upwards, six pence each a quarter.
To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.
For convenience of payment in places where no Agent is appointed, individuals uniting in companies of seven, may each receive the paper by post, for one year, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, reckoning the type at Brevier size, or seven and a half lines to an inch. Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA. Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
CHUNDICOLLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.
MANIPY—Mr. J. EVARTS.
BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
NEGOMBO—Mr. C. PERRERA.
KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
MOOLLITEVOE—Mr. P. TITCOMB.
MADURA—Rev. H. CHERRY.
INDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
NEGAPATAM—Rev. P. BATCHELOR.
TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

உதயதாரகைதனக்கதிபதியாகிய

மதிரிகை மைனர்க்குத் துதியொம்
வந்தனம்.

நானனுப்பிவந்த தத்தியப்பிரகாசம் ச
மாப்துபெற்றமையால் அதன் முகவுரை
யில் யான் முன் கூறிய பிரகாரம், பெள
த்த குருவாகிய அசுவகோசரென்பவர்க்கு
திபேதமாகிய பிராந்தியை இவ்விற்துதே
யத்தினின்று நீக்கும்பொருட்டுச் சம
ஸ்கிருதபாஷையிற்செய்த வச்சிரகுசியெ
ன்னும் பிரபந்தத்தைத் தமிழ்ப்பாஷை
யில் மொழிபெயர்த்து, அதற்குக் கன
ம் பொருந்திய மோற்றணயர்செய்த இ
ங்கிலீசு மொழிபெயர்ப்போடும் தங்கள்
உதயதாரகையிற்பதிப்பிக்குட்படி, அனு
ப்புகிறேன். அது வாசிப்போர்க்கு ம
னோலாசத்ததைத் தருவதுமன்றி, தேவ
னருளிய சத்திய மதத்துக்குபயோகமு
மாகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இங்ஙனம்

துடிபசக ம் ஸாஸ். } சின்னையர்.
கார்த்திகை மூ. ௧2 ததி. }

The Editor of the Morning Star,

DEAR SIR,

The concluding portion of my version of Braja Mo-hun Deb's Tract on Spiritual and Idol worship appeared in your last number. The inequalities of its style and the obviously hurried character of the whole performance must be attributed to my want of time, and the hope that the work may be called for in a separate form which would afford me the opportunity of giving the whole a more uniform aspect. The complaint against the numerous Sanscrit terms used in the version, I scarcely think well founded, as on careful inspection they will be found the most appropriate words that can be supplied for the conveyance of the sentiments of works on such subjects.

I have now the pleasure to send you the first portion of a Tamil version of a valuable Treatise on Caste. The original Sanscrit was first translated into English by Mr. Hodgson, the British Resident in Nepal. Subsequently the learned Wilkinson published both the original and the translation at Bhopal. The Rev. W. Morton of Calcutta afterwards carefully translated the Tract, and from his version, a copy of which he politely sent me, I shall supply your columns with the English intended to accompany my own Tamil version.

Of the original author nothing is certainly known. He was the author of several works held in high estimation among the Buddhist literati. That he was a man of great talent and erudition is generally admitted. The object of the Needle of Adamant is to weaken that strong hold of Hinduism—Caste. The argument is conducted on Hindu notions, and although of small extent, the work is one of great merit.

I earnestly commend this and the former Tract on Idolatry to the careful perusal and study of those whose duty it is to diffuse among the people of this country the divine principle of Christianity. They will be found to contain arguments of the most powerful character against two of the most prevalent and destructive of Hindu questions—Idolatry and Caste. The manner in which the two writers appeal to the acknowledged standards of Hindu faith, to reason, common sense, and physical facts cannot fail to commend the Treatises to every reflecting mind of whatever religious persuasion.

Yours, &c.

ANGLICANUS.

VAJRA SUCHI, THE NEEDLE OF ADAMANT;

OR THE
ORIGINAL DIVINE INSTITUTION OF CASTE
EXAMINED AND REFUTED BY THE
BUDDHIST PUNDIT ASHWAGOSHA
TRANSLATED INTO ENGLISH FROM THE SANSKRIT ORIGINAL
BY REV. W. MORTON.

Ashwa Ghosha, having first, with all my powers of mind, body and speech, adored Mangu Ghosha, Guru of the world, now proceed to arrange, in due form, those arguments (in support of my opinion on the question of Caste) which, as a Needle of Adamant, shall pierce and shatter the opposing theory.

I will, then, for the present, allow the Veds to be authority, Smritis to be authority, your religious books generally to be authority; and that no assertion has force or validity which cannot be supported by these authorities.

Now, what you (Brahmins) wish to establish is, that the Brahminical order is the head or chief of all the four orders of men: this is your position.

Upon this then, we ask—what constitutes the Brahmin? Is it his sentient soul, or his birth caste, or his material frame, or his knowledge, or his peculiar religious observances, or his works of merit, or his study of the Veds? and here I assert—

First, that the possession of a sentient soul alone does not make a man a Brahmin. My proof is drawn from the Veds, in which it is declared that the deity Sargya himself (i. e., the sun) was once a beast, or brute animal; that Indra, god of the firmament, was also formerly a beast, and that many brute animals (among which no Brahmins are acknowledged, and yet they have all 'gno' or sentient souls) have become deities; whence, even now, those several classes of animals are held sacred, and are consecrated to the same deities respectively; nay, that even vile Shwapakas have become gods! From these passages of the Veds, then it is clearly proved that merely having a sentient soul does not therefore render a man a Brahmin.

But there is additional proof of this in the Maha Bharata, in which it is written that—seven hunters, ten deer of a forest on the hill Kalangal, several geese on the lake Manasa in the Himalayan mountains, and some chakravakas of Sharadwipa, were all born again at Kuru Khyetra, as Brahmins learned in the Veds! It is not Brahmins alone, then, that have sentient souls; all men, all animated beings, have them as well as they. Therefore we have the authority of the Maha Bharata, and these examples of hunters, deer and ruddy geese becoming learned Brahmins, for asserting that it is not the sentient soul that constitutes the Brahmin.

But we have the authority of the Manava Dharma, or inspired code of Manu, besides; in which it is written that if a Brahmin, who has even studied the four Vedas with their Angas and Upangas, shall accept a gift from a Shudra female, he will be born in his next birth, an ass and so for twelve successive births an ass; for sixty births a hog; and for seventy births more a dog! Thus speaks Manu. Hence it is clear, by proof drawn from the sacred laws of the great legislator himself, that a Brahmin is not such merely from his possessing a sentient soul.

பெளத்த குருவாகிய

அசுவகோசர் செய்த

வச்சிரகுசி.

அசுவகோசனும் பெயரையுடைய நாமலோ
க குருவாகிய நமது மஞ்சுகோசரை மனோ வாக்குத்
காயங்களினுலே சிந்தித்துத் துதித்து வணங்கிக்கோ
ண்டு, சாதிபேத பிராந்தியைக் குத்தும் வச்சிரகுசியே
ன்னுமிப்பிரபந்தத்தைச் சாஸ்திர சம்மதப்படி செய்
யத் தொடங்குகின்றேம். இதிலே யாவற்றையும் உ
ங்கள் சுருதி ஸ்மிருதி புராணதிகளிலுள்ள பிரமாணங்
கள் கொண்டே சாதிப்பதொழிய, மற்றும்படி அவை
யின்றி ஒன்றையுந் சாதிக்கமாட்டோம்.

பிராமணர்களை! பிராமணர் சத்திரியர் வச்சியர் குத்
திரானும் நான்து வருணத்துள்ளும் பிராமண வரு
ணமே சீரோஷடமென்று சாதிக்க விரும்புகிறீர்கள்.
இதுவே உங்கள் கருத்து.

ஒருவனைப் பிராமணனென்பது, அவனுடைய சீவ
னினுலோ, சாதியினுலோ, சரீரத்தினுலோ, ஞானத்தி
னுலோ, ஆசாரத்தினுலோ, வேதபாராயணத்தினுலோ,
என்பதை ஆராய்வோம்.

க. ஒருவனைச் சீவனினுலே பிராமணனென்பது
கூடாதென்பதற்குப் பிராமணம்— வேதத்திலே சூரிய
தேவன் ஒருகால் மிருகமாயிருந்தான்—எம், சோர்க்க
பதியாகிய இந்திரனும் முன்னே மிருகமாயிருந்தவன்
—எம், பற்பல மிருகசெருக்கள் பின் தேவதைக
ளாயின—எம், அம் மிருகங்களை இந்திரன் வலாக்த
ம் தேவர்களென்று ஆராதனை செய்துவருகிறீர்கள்—
எம், நீசாகியசுகாபாக்களும் தேவானுர்கள்—எம்,
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. இவ்வேதப் பிராமண
ங்களினால் சீவனினுலே ஒருவனைப் பிராமணனெ
ன்று சாற்றலாகாதென்பது சாதிக்கப்படுகின்றது.

அன்றியும், மகாபாதத்திலே ஏழு வேடரும், கலத்
சல பருவத்திலிருந்த பத்து மாண்களும், இமைய ம
லையின் மானததடகத்திருந்த சிற்சீல அன்னங்களு
ம், சாத்திலிருந்த சீல சக்காவாகங்களும், பின்பு
ருக்கேத்திரத்திலே வேதபாராயணத் செய்யும் பிரா
மணாகப் பிறந்ததுண்டென்று பேசியிருக்கின்றது.
பிராமணருக்கு மாதிரிமா சீவன்! அது எல்லா மனு
ஷருக்கும் எல்லா மிருகங்களுக்கும்முண்டே! ஆதலா
ல், இந்த மகாபாதப் பிராமணத்தின்படி வேடரும், மா
ண்களும், அன்னங்களுமும் பிராமணாய்ப் பிறந்ததின
ால், பிராமணத்துவம் சீவலிசேஷத்தாலன்றென்பது,
தேளியால் விளங்குகின்றது.

இன்னும், மானவதர்மமென்னுநாலில், நான்துவேத
ங்களையும் அவைகளின்ங் கோபாங்கங்களோடும் க
ற்றறிந்த பிராமணனுயினும், குத்திர ஸ்திரியினிடத்தி
லே தானம் வாங்கினால், அவன் பன்னிரண்டுசேன்
மம் கழுவையாகவும், அறுபதுசேன்மம் பன்றியாகவு
ம், எழுபது சேன்மம் நாயாகவும் பிறப்பானென்று,
மனு சொல்லுகிறார். இம்மனு தர்ம சாத்திரப்பிரமா
ணத்தினாலும், பிராமணக்கம் சீவலிசேஷத்தாலன்
றென்பதே துணிவு.

உ. சாதியினாலோருவன் பிராமணனாதல் கூடாதே என்பதற்குப் பிராமணம்—ஸ்மிருதிகளிலே அசல முன் யாவனயின்புத்தான்—எம், கேசபிங்கலமனிலுருவ டைய மதாநத்து—எம், அகஸ்தியர் அகத்திப்புஷ்ப த்திலே தோன்றினவர்—எம், கேளசிகுருசையிலே தோன்றினவர்—எம், கபிலர் கருந்தாங்கின் புத்தி ன்—எம், கேளதமர்சார்தசெடியிலே தோன்றினவர் —எம், தூரோணசாரியர் துத்திலே தோன்றினவர் —எம், தைத்திரிபுனவர் கவுதாரியிடத்தோன்றினவர் —எம், பாசாராமியுதாளியிலே தோன்றினவர்—எம், வியாசமுனவர் களாயாடிச்சி வயிற்றிற் பிறந்தவர்— எம், துச்சி முனவர் சூத்திர ஸதிரியிடம் பிறந்தவர்— எம், விசுவாமித்திரர் சண்டாளஸதிரியினிடத்திற் பிறந் தவர்—எம், சோலர்வட்டிபுருக்கினர்.

இவர்களுள் ஒருவரையே நாம் பிராமண ஸதிரி பெற்றதில்லை. ஆயினும், அவர்களெல்லாரும் பிராம ணனோன்றி யாவாலும் அங்கீகரிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த ஸமிருதிப் பிராமணத்தினாலே சாதியினாலோருவன் பிராமணனாகனென்பதறியலாம்.

ஒருவனுக்கு மாதாபிராமண ஸதிரியல்லாதிருந்தாலு ம், பிதாப் பிராமணனாகில் அவன் பிராமணனாவானே ன்று சொல்லுவீர்களாகில், பிராமணருக்கு அவர்கள் அடிமை ஸ்திரிகளிடத்திற் பிறந்தபிள்ளைகளும் பிராம ணாகவேண்டும். இது உங்களுக்குச் சற்றுஞ் ச ம்மதமல்ல. ஆயினும், பிராமணனுக்குப் பிறந்தவன் மாத்ரம் பிராமணனென்று சொல்லுவீர்களாகில், இக் காலத்தில் உண்மையான பிராமணரில் வலையென்று சாதிக்கிறோம். ஏனெனில், பிராமணரை விவாகம் பண்ணிய பிராமண ஸ்திரிகளானேகர் சூத்திரரோடும் கமனப்பண்ணுவதினால், அவர்கள் பிள்ளைகளிலி ன்னார், பிராமணர் இன்னார் சூத்திரரோன்று நாம் அறி யமுடியாதே. ஆதலால், ஒருவன் சாதியினாலே பிராம ணனாதல் கூடாது.

இன்னும், மறு தருமநூலிலே பிராமணன் மாமிசபோ சனம் செய்தால் அச்சனமே நீசனவான்—எம், லக்ஷியமும் உப்புமும் பாலும் விற்கும் பிராமணன் முன்று நாளிலே சூத்திரனாவான்—எம், ஆகாச கமனம் செய் ய வல்ல பிராமணரும் மாமிசபோசனம் செய்தால் நீ சாவான்—எம், இதிலும் பிராமணர் மாமிசபோசனத் செய்வதாகாது—எம், சொல்லப்படுகின்றதே. இந்த மனு தர்ம சாத்திரப் பிராமணத்தினாலே சாதியினால் மாத்ரம் ஒருவன் பிராமணனாதல் கூடாதென்பது தே ள்வாய் விளங்குகின்றது. பிராமணிக்கம் சாதியினு லாவதெனில், அது ஒருபோழுதுங் கேடுதல் கூடாதே. ஒரு துதினா துவட்ட மிருகமாயிருந்தாலும் ஒருபோ தும் பன்றியாகாதே.

(தொடர்ச்சி.)

லூத்திரின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி.

உயிர் அத்தியாயம்.

லூத்தருடைய கோட்பாட்டின் தேற்றம்—அவர் சரு மானிய தேயப்பாடுக்களுக்கிட்ட முறைப்பாடு.

லூத்தருடைய கோட்பாடுகளாவென்றால் வா வா மெத்த நயங்கொண்டன. மனிதன்விசுவாசத்தால் மத்திரம் நீதிபாடுக்கப்படுவானென்ற போதவனையே அதிக தைரியத்துடன் விஸ்தரித்துக் கலாத்தியருக்கு எழுதின நிருபத்தின் பேரிலோர் வியாக்கியானமேழதி அத்தைக்கொண்டு ஊரிலே பாம்பி வரும் ரோமானம் தத் தப்பறைகள் தலகாட்டாமல் முறியும்படி கண் டனம்பண்ணினார்.

மேலும், நற்கருணையென்னுந் தேவானுமான திவ் விய தாவியத்தின் போற்றி பூசைப் போத்தகத்திலேது ன் சொல்லியிருத்தோவென்று பாத்தபொழுது அங் னனமொன்றுத் சொல்லியிந்தத்தைக் கண்டு, அவர் லீப்சிக் நகரிலிருந்து வந்து கோழிச் நாணயிற் பின்பு ஒரு நாட் பிரசங்கக் கூட்டிலேயேப் பண்ணின பிர சங்கம் யாதெனில்—திவ்விய சக்கிரமேந்தின் பேர் ல் நாமறிந்துகொள்ளவேண்டிய காரியங்கள் முன்று ண்டு: அவையாவன—முதலாவது, காட்சிப்போருளாகிய அசித்திப்போருள்—இரண்டாவது, கட்டிலினுக் கடங்காச் சித்துப்போருள்—முன்றுவது, இவ்வான் டையும் பிரயோகிக்கின்ற விசுவாசமே.

இப்பிரசங்கத்தை லூத்தர் பகாங்கம்பண்ணினதி ன் பின்னால் ரோமானித்தர் அவரை முன்னவியும்பா ரிக்க அதிகமாயேசி நீந்தாட்சனப்பண்ணின அவரை அ தி கோடையாசாண்டனென்று திட்டிச்சபித்தார்கள்.

சாரிமேன் என்னுமாசனுக்குப்பின் கிறிஸ்தமான னிளாச்சியுபதியிலாசானவந்தவர்களுக்குள் அதிக பா க்காமம் பொருந்திய அரசனோடே லூத்தர் முகாமகமாய் நீன்று பேசச் சமையம் வாய்த்தது கடவுள் தீர்வு எனமேல்லாமல் மற்றும்படியல்ல. ஆன் மசம் நிருபத்தோட்டார் தேதி இஸ்பானிய தேயத்து ஐந்தாம் சாஸ்க என்பவர் சருமானிய தேசத்திற் கத்யுத்தம் த த்துவ மகத்துவம் பொருந்திய இராசாவாக அபிஷேக ம்பண்ணப்பட்டார்.

2. Neither does caste, (i. e., birth and descent in a certain line) make a man a Brahmin; for which assertion we have the authority of the Smritis, wherein it is said that Achala Muni was the offspring of a female elephant; that an owl was the mother of the sage Keshapingala; that Agastya arose from an agasthi flower, (Sesbania grandiflora); that Kaushika Muni sprang from a plant of *kausha* grass; that the sage Kapila was born of a tawny monkey-mother; that Gautama rose from a shal shrub (Shorea robusta); that Dronacharya had his birth from an earthen water-pot; whilst Tittiri was the son of a female tittiri (or francoline partridge). Again, that the dust (Kenuka, by others deemed a woman's name) produced Parashu Ram; that a Kaivartini or fisherwoman, gave birth to Vyasa Muni; a Shudrika (or woman of the fourth or lowest class) to Kushika Muni; a Chandalini, or outcast female, to Vishwamitra.

Now, of all these not one had a Brahmini mother; yet are they universally held to have been true Brahmins. Hence, on the authority of the Smriti we conclude, that a Brahmin is not such by his caste or descent.

Or if you say that a man is a Brahmin provided he have a Brahmin father, whether his mother be a Brahmini or not, then may the offspring of Brahmins even by their female slaves be Brahmins also; yet this consequence is not at all, if any, what you would wish to establish. Besides, if you say he only is a Brahmin who is the son of a Brahmin father; then I object that all true and pure Brahmins, certainly such, are no longer to be found; they have ceased to exist; because the real parentage of the Brahmins of the present day is doubtful and suspicious, to say the least: for it is well known that Brahmini women, the wives of Brahmin husbands, aye of the first families, have frequent illicit intercourse even with Shudras. From all this it follows that it is not his caste which constitutes the Brahmin.

There is also proof of this in the laws of Manu; for therein it is said that a Brahmin falls instantly from his caste if he eat flesh, in three days a Brahmin becomes a Shudra by dealing in Shell-lac, salt or milk; and even Brahmins who can move through the air, fall, on eating flesh! Seeing, then, that Brahmins *may fall*, let them abstain from flesh, &c. Now by this proof drawn from the Manu code it is made clear that caste alone does not form the Brahmin. If his caste were what constituted the Brahmin, it could not be lost, being inherent and indefeasible. Has a horse, though never so bad a one, ever become a pig?

A few Chapters from the Life of Luther.

CHAPTER XX.

Progress of Luther's opinions—His Appeal to the German Nobility.

Luther's opinions continued to advance. It was at this time that he struck one of his heaviest blows against the prevailing error, by publishing his first "Commentary" on the Epistle to the Galatians. In this he set forth with great power the doctrine of justification by faith.

The Sacrament of the Lord's Supper also began to occupy his thoughts. He sought in vain to find the holy Supper in the mass. One day, shortly after his return from Leipzig, he ascended the pulpit. "There are three things," said he, necessary to be understood in the holy sacrament of the altar, the sign, which must be external, visible, and under corporeal form; the thing signified, which is internal, spiritual, and within the soul of man; and *faith* which uses both.

After the publication of this discourse Luther was more than ever abused by the Romanists, and denounced as an heretic. It was the will of God that the Monk of Wittenberg should be brought face to face with the most powerful monarch who had appeared in Christendom since the days of Charlemagne. On the 28th June, Charles V. of Spain was elected Emperor of Germany.

Luther had foreseen that the cause of the Reformation would ere long, have to be pleaded before the Emperor. He wrote to Charles, while this prince was still at Madrid. "If the cause which I defend," said he to him, "is worthy of appearing before the throne of the Majesty of heaven, it is surely not unworthy of engaging the attention of a prince of this world. O Charles! thou prince among the Kings of the earth! I throw myself as a suppliant at the feet of your Most Serene Majesty, and conjure you to deign to receive under the shadow of your wings, not me, but the very cause of that eternal truth, for the defence of which God has entrusted you with the sword."

Luther continued to study the rise, progress, and usurpations of the Papacy. The discoveries he made filled him with amazement, and he did not hesitate to make them known.

On the 23d of June, 1520, he published the celebrated *Appeal to his Imperial Majesty and the Christian nobility of the German nation, concerning the Reformation of Christianity.*

After an humble and truly Christian exordium, Luther began the assault thus:

"It is said, that the Pope, the bishops, the priests, and those who dwell in the convents, form the spiritual or ecclesiastical state; and that the princes, nobles, citizens, and peasants, form the secular state or laity. This is a fine story, truly. Let no one, however, be alarmed by it. All Christians belong to the spiritual state; and there is no other difference between them, than that of the functions which they discharge. We have all one baptism, one faith, and it is this which constitutes the spiritual man. The unction, the tonsure, ordination, consecration by the bishop or the Pope, may make an hypocrite, but never a spiritual man. We are all alike consecrated priests by baptism as St. Peter says, 'ye are priests and kings'; although it does not belong to all to exercise such offices. If any pious layman were banished to a desert, and, having no regularly consecrated priest among them, were to agree to choose for that office one of their number, married or unmarried, this man would be as truly a priest as if he had been consecrated by all the bishops in the world. Augustine, Ambrose, and Cyprian were chosen in this manner."

Luther then reviewed the corruptions of Rome, and displayed in a popular style of eloquence, the evils that had been felt and acknowledged for centuries. Never had a more noble protest been heard.

He began with the Pope, "It is monstrous," he said, "to see him who is called the vicar of Christ, displaying a magnificence unrivalled by that of any Emperor. Is this to resemble

சமயானு சீர்த்தேற்றத்தினோடுக்கவாப்பற்றித் தான் இந்த இராசாவுடன் பேசி அவரைத் துணைக் கொள்வேனென்றதாக லூத்தர் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தார். ஆகையால் இவ்விராசு தமதுத்தியோகத்தை நடப்பிக்கச் சருமானிக்குக் வராமல் இஸ்ஸபானியாவிலிருக்கக்கொள்ள இவருக்குவந்தாழ்த்திய நிருபவது, —"நான்ப்போ பரிபாலித்து வருகிற சமயானுசீர்த்தேற்றம் தீர்வித கிர்த்தியங்களுக்கும் பொருந்திய கடவுளின் சிங்காசனத்தண்டை செல்லுவதற்குத் தகைமையுற்றாயிருக்கச் சம்பவித்தார் பின்வணயு பூலோகத்து இராசாவாகிய உம்முடைய சிங்காசனத்தண்டை செல்லவும் நீர் அதைப் பாழாகம்பண்ணிவிடாமலத்தைப் பரிபாலிக்கவும் தகைமையுள்ளதாயிருக்குமென்பதற்கென்றவனோடுசமசியமில்லவேயில்லை. பூலோக அரசர்களுக்கெல்லாம் இவ்வணுகிய இராசாவே! நான் மசா தாழ்மையோடும் ஒருக்கவணக்கத்தோடும் தங்கள் பாதுகளின் கீழ் விழுந்து கேட்கும் விண்ணப்பம் யாதெனில், தஞ்சமென்னுந் தங்கள் சிறகுகளின் நிறலின் கீழே வைத்து என்வனயல்ல, என் மூலமாகவுண்டாகவிற்குக்கும் அந்தந்திய சத்தியத்தையே பரிபாலித்துக்கொள்ளும்படித் தங்களைக் கோருகிறேன். அந்தச் சத்தியத்தைப் பரிபாலித்துக்கொள்ளும்படி காரணமாகவே கடவுள் தங்களைத் தேர்ந்து தங்கள் காத்திற் பட்டயத்தை நிரூபித்திருக்கிற என்மேழதி அனுப்பினார்.

லூத்தரோ லுயாதிலைமற்ற பப்பமுத தோற்றத்தையும் தேற்றத்தையும் அதின் வல்லடி வழக்கையும் பற்றிப் படித்துக்கொண்டேவந்தார். அவர் அதிற் கண்ட தப்பறைகளின் பொருட்டிச்சயங்கொண்டு அவைகளுடையோடுத்துப் பகாங்கம்பண்ணச் சற்றுந் தாமதிகவில்லை.

தருமா உயலு ஆன்மாதம், உரு தேதி கிறிஸ்துமதாருசார சீர்த்தேற்றத்தின் போல அவர் சாஸ்க என்னும் அரசனுக்கும் சருமானிய வருணத்தவர்களுக்குமுள்ளே அதிக யோக்கியப்பாக்கியமுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கும் பண்ணின முறைப்பாட்டையேயடுத்து அத்தைச் சகலருமறியப் பிரசங்கம்பண்ணினார்.

சத்தியமுந் தாழ்மையும் வணக்கமோடுக்கமுமுள்ள கிறிஸ்தவனுக்குச் சமனமாய் அவர்பண்ணின கண்டன யாதெனில்—"பப்பபுவும் விசோப்புமர்களும் குருக்களும் மற்றுந் துறவாசிகளும்நாவர்களே வைத்தீகபோதகாசிரியரோன்றும், இராசாக்கள் பிபுக்கள், உன்னர்க்குடபதிகள், நாட்டுக்குடபதிகள் முதலியவர்களேலோகிக போதகாசிரியரோன்றுதேசால்லப்பட்டிருக்கின்றது. சத்தியமாகவே இதோர் விசத்திரமான கதை. இலதக் கேட்கவேண்டிய பப்பபாத்திரப்பாடுக. சகல கிறிஸ்தவர்களும் ஆவியின் நிலைமையைச் சேர்ந்தவர்களாயிருப்பதினாற் பின்னை அவர்கள் நடப்பிக்குமத்தியோகமொன்றில் மாத்ரம் அவர்கள் வித்தியாசப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்களேயன்றி மற்றுமபடி குருவேன்றுத் சீஷனென்றும் வித்தியாசமில்லை. எங்கள் சகலருக்கும் ஒரு ஞானஸநாமம் ஒரு விசுவாசமுமண்டு. ஒருவனை ஆவியின் றன்மையுள்ளவனுக்குவதுஇவ்விண்ணமே. அபிஷேகம், சேனளம், பட்டாபிஷேகம், விசோப்பு அல்லது பரிப்புறவுண்டாதும் நீவேதனம் இவைகளெல்லாம் கூடியோருவனை மாமாலியாக்குந்தன்மையுள்ளவைகளேயன்றி மற்றுமபடி அவைகளோருவனைஆவிக்கடுத்த தன்மையுள்ளவனுக்கமாட்டார். நாங்கள் சகலரும் ஞானஸநானத்தால் அபிஷேகம்பண்ணப்பட்டிருக்கிறோம். அபிஷேகம்பண்ணுந் தோழில் ஞானதேசருக்குரித்தேயன்றி மற்றுமபடி சகலரும் ஆசாரிகளாகவும் இராசாக்களாகவுமிருக்கிறார்களென்று சம்பேதுரு தீர்வுளம்பற்றுக்கிறார். குருத்துவத்தைப் பெற்றும் ரேய்வத்தியுள்ளவனுயிருக்கிற ஒருவன் ஒரு காட்டுவோருந்தாத்திற்றான்விட்டப்பட்ட வேளைபில் அவ்விடத்திலுள்ள சனங்களுக்கு அபிஷேகம்பண்ணப்பட்ட குரு அவர்களுக்குள்ளாதிருந்தால் அவர்களெல்லாருமோருவனைத் தேர்விட்டேடுக்க அவன் பிரமசாரியாயிருந்தாலுந் சரி, சமுசாரியாயிருந்தாலுந் சரி, அவன் மேயமாகவே சகல விசப்புமாராலும் அபிஷேகம்பண்ணப்பட்ட ஆசாரியனுக்குச் சமானமாயிருக்கிறார். இவ்விதமாகத்தானே அதுவ் தீனு, அம்புரேஸ், சைப்பிரியனென்னு முனிந்தீர்கள் ஆசாரியர்களாகத் தேர்விட்டேடுக்கப்பட்டார்கள் என்றார்.

லூத்தர் இவைகளைச் சொல்லி முகித்த பிற்பாடு அவர் ரோமாபுரியில் நடக்குங்கேபோடுகளைணத்தை யுமேடுத்துச் சீர்தூக்கிப்பார்த்து, சதகங்களாக உலகத்தில் நடமாடிவரும் போல்லாப்படுகளோவ்வோன்றையுமேடுத்து அதிக துலாம்பாமாய் மகா வாய்ச்சாலகத்துடன் பேசிக் காட்டினார்.

இதன் பிற்பாடு அவர் பப்பவின் தன்மையைப்பற்றிப் பண்ணின கண்டனமாவது —"கிறிஸ்துவின் பிராதிகாவலென்னும் நாமத்தைத் தரித்த பப்புவானவர் யாதாமோரு ஏகசக்காவர்த்தியும்துவனாக்குந்

காட்டாத மகத்துவத்தைக் காட்டி வருவதைக் கண் கொண்டு பார்க்குபவர்களுக்கு அந்தக்கோயிருக்கின்றது. ஒரு நாயைப்பிடித்துவைத்து அதை இராசாசாவென்று சொல்வதுபோலிருக்கின்றது. இது தூழ்மையும் கீழ்மையும் கிறிஸ்துவின்னுடைய அல்லது ஒடுக்கவணக்கத்தைக் காட்டும் பேதுருவின்னுடைய நடைக்குச் சமானமாயிருக்குதோ! பாப்புவே இவ்வகை அண்டவனென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும் கிறிஸ்துவானவர் என்னுடைய இராச்சியமோ இவ்வகையில் இராச்சியமல்லவே என்று சொல்லியிருக்க, இவ்வகைப் பிப்புவாகிய பாப்புவானவர் தான் கிறிஸ்துவாதாரின்பதிக்காவலென்று வீம்புபாட்டுவதற்கென்ன நியாமமுண்டு, என்று.

லூதர் இதைவிட்டுக் காடினலென்னும் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் அன்னீதப் பழக்கங்களைக் கண்டனம் பண்ண ஆரம்பித்து, அவர்கள் சருமானத்தேயத்திலுண்டான வருமானங்களைக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் எடுத்தனுபேசுக்குங் கெட்டபழக்கத்தையே ஒத்து லூதர் துலாம்பாமாய் வெளியீர்காட்டி அதற்கெல்லாம் மாற்றமுருந்துகவாச் சொன்னார். இவ்விதமான கெட்ட சோங்களை விட்டோயும்படி சருமானிய பிப்புக்கவிடத்தில் லூதர் முறையிட்டார். பாப்புவைப்பற்றித் தீரும்பவும் அவருளைத்தவனவன் இராச்சியத்திற்குத் தாமே உண்மையான முழுச் சுதந்திரவாசியென்று பாப்புவானவர் மாசமாய் சொல்வதைக் கேட்டிருந்து நகைப்புக்கிடமாயிருக்கவில்லையோ? இராச்சியத்தை அல்லது சுதந்திரத்தை இவருக்குக் கொடுத்தவா? "புறத்தேசத்தாருடைய இராசாக்கள் அவர்களைப் பலபந்தமாய் ஆண்டு கொள்ளுகிறார்கள். உங்களுக்குள்ளே அப்படியிருக்கக்கூடாது" என்று சொன்ன கிறிஸ்துவாதாரி பாப்புவைச் சுதந்திரவாசியாகக் கணது? நெபிஸ் சிஸ்சியென்னும் இராச்சியத்திற்குத் தாமே சுதந்திரவாசியென்று சொல்லும் மாசத்தையப் பாப்புவானவர் விட்டுத்தள்ளிவிட்டும், அதைப்பற்றி எனக்குறித்தல்லாததுபோலவே பாப்புவுக்கும் அதைப்பற்றி யாதாமொரு உர்த்துச் சுதந்திரங்கில்லை. போர்ச்சேவகம் பண்ணுகிற எவனும் தன்னைச் சேவகமழைக்கொண்டவனுக்குப் பிரியமாயிருக்கும்படிக்கு இச்சிவனுக்கேற்ற (வேறு) தொழில்களில் சிக்கிக்கொள்ளமாட்டானே, பின்னர்த் திருச்சபை நாயனுயிருக்கப் பட்ட பாப்புவானவர் லேனகீக காரியங்களில் சிக்கிக்கொள்ளப்பார்க்கிறது என்ன நியாயத்திலேயோ? வைதீக சுமையோடு இவர்களுக்குக் சுமையை மேலுடுத்துத் தலையில்வைத்து நசுங்காமல் லேனகீகசுமையை இறக்கிப்போடுவதுவாசி, இராசாவாகிய நீர்தானே பாப்புவிடத்தில் ஒரு விவிலிய வேதாகமத்தையும், பூசைப்புத்தகத்தையும் கொடுத்து அவர் லேனகீக இராச்சியங்களை மற்றுமாராசாக்களுக்குக் கொடுக்கக்கொடுக்கவும், "மறுபேரை நித்தியாக்கினியின்னு மீட்டுக்கொள்ளும்போருட்டுப் பாசுங்கம் பண்ணவும் பிராந்தவனையைச் சொல்லவும் அவருக்குத்தாமேமேன்று எழுதியனுப்பினார்.

பாப்புவானவர் இத்தாலியதேசத்தில் லேனகீக தத்துவத்தை நடப்பித்து வந்ததுபோலவே அவர் சருமானத்தேசத்திலும் வைதீக தத்துவத்தை நடப்பித்துவந்தார். இவ்விருவித தத்துவத்திற்கு வினோதமாகத்தானே லூதர் கண்டனங்களைப் பண்ணினார். எப்படியெனில், சருமானிய தேசத்திடங்கிய நாகரிகங்களுள் அவனத்திலிருந்து பாப்புவின் தானுத்திபுகவளையும், மற்றும் பேடிசமாய் இருக்கின்ற பிப்பூண் பலனென்னும் பப்பிமோசன கியத்தையும் அசுற்றிப்போடுவதே நாம் முதற் செய்யவேண்டிய காரியம்—என்றார்.

இதைச்சொல்லி முகித்தபின், எகங்கிகள், அவர்கள் வாசம் பண்ணும் மடங்கள், குருமார்விவாகம், முதலியவைகளைப்பற்றிக் கண்டனம் பண்ண ஆரம்பித்தார். எப்படியெனில், குருமார் குப்புறவிழ்த்த கீழ்மையான நிலைமையைப் பாருங்கள். அவர்களிலே வவளவுபேர் இல்லாததற்குரிய மனைவிகள் பின்னாக என்னுஞ் சுமையினால் நெருக்கிடப் படுகிறார்கள். அவர்களுக்குத்தேயிய முன்னிட்டேவருபவனுர்! கிறிஸ்து, அப்போஸ்தலர் என்பவர்கள் நியமப்படி, ஒவ்வொரு பட்டினத்திலும் ஒவ்வொருருத அல்லது ஞானதேசிகள் இருக்க வேண்டியது. அந்தத்தேசிகளே, பவுல் தீமோதேயுவுக்கெழுதுகிற பாகராய், ஒளோதாத்தை உடையவனாயும் இருக்கவேண்டியது. குருமார் விவாகம் முடிப்பது கிறேக்க சபையிலும் வழக்கமாய் இருக்கின்றது. ஆனாலும், பவுல் தீமோதேயுவுக்கெழுதுகிறபாகராய், குருமார் விவாகம் பண்ண வேண்டாமென்று மறிக்கும்படி சாத்தான பாப்புவாக்குத்தபுத்து அவரை அனுப்பி எத்திப்போட்டான். குருமார் விவாகம் பண்ணுததாலுண்டான கொடுமைகளோ மிதித்.*

* குருமாரோருவரும் விவாகம் பண்ணப்படாதே என்ற கொடிய நிரந்தன ரோமானித்தருக்குள் உண்

the poor and lowly Jesus, or the humble St Peter?" The Pope, say they, is the lord of the world! But Christ, whose vicar he boasts himself to be, said, "My kingdom is not of this world." He then indignantly attacked the Cardinals, and exposed the "Romish practice" of gradually abstracting the wealth and the revenues of Germany.

The Reformer proposed remedies for all these evils. He called upon the German nobility, to put an end to these deprivations on the part of Rome. Coming then to the Pope himself, "Is it not ridiculous," he exclaimed, "that the Pope should pretend to be lawful heir of the Empire? Who gave it to him? Was it Christ, when he said, 'The kings of the Gentiles exercise lordship over them; but it shall not be so with you?' (Luke xxii. 25, 26.) Let the Pope renounce all pretensions to the kingdom of Naples and Sicily. He has no more right to it than I have. 'No man that warreth, says St. Paul, entangleth himself with the affairs of this life.' (2. Tim. ii. 4) and the Pope who claims to be the chief of the Church militant, entangles himself more with the things of this life than any emperor or king. We must relieve him from all this burden. Let the Emperor put into the hands of the Pope the Bible and mass-book in order that his Holiness may leave government for kings, and keep to preaching and praying."

He was quite as earnest against the pope's ecclesiastical authority in Germany, as against his temporal power in Italy. "As a first step," said he, "it behoves us to expel from all the German States the Pope's legates, and the pretended benefits which they sell us at their weight in gold, and which are mere impostures."

He then commenced with the monks and monasteries and then to the marriage of ecclesiastics:—

"Towh tea condition is the clergy fallen, and how many priests do we find burdened with women, and children, and with bitter remorse, while no one comes to their aid! According to the appointment of Christ and his apostles, every town should have a pastor, or bishop, and this pastor may have one wife, as St. Paul writes to Timothy, (1. Tim. iii. 2.) and as is still the practice in the Greek Church. But the devil has persuaded the Pope, as St. Paul tells to Timothy (1. Tim. iv. 1-3) 'to forbid' the clergy 'to marry.' And hence miseries innumerable."*

He then proceeded to the feast days and holidays, and then turned to dedications, which he designed mere taverns; and then the customary fasts and religious fraternities, "It is time," he said, "that we should take a serious interest in the affair of the Bohemians;† and unite with them." And added; "We ought to convince heretics by Scripture, following the example of the early fathers, and not exterminate them by fire."

He then turned to the universities and schools:—"I fear much," he said, "that the universities will be found to be the great gates leading down to hell, unless they take diligent care to explain the holy Scriptures, and to engrave them in the hearts of our youth. I would not advise any one to place his child where the holy Scriptures are not regarded as the rule of life. Every institution where God's Word is not diligently studied must become corrupt."

Where did Luther acquire so clear a perception, and what could embolden him to strike such mighty blows against the Papal authority? May we not answer that he had heard these words of God, addressed to one of the holy men of old: "Behold, I have made thy face strong against their faces; as an adamant, harder than flint, have I made thy forehead; fear them not."

The Appeal to the German Nobility had appeared on the 23d of June, 1520; and in a short time 4,000 copies were sold. The force and the noble daring which pervaded it, rendered it a most popular tract. It was felt by the common people as proceeding from one who loved them. No one at Wittenberg any longer doubted that the Pope was Antichrist. The whole nation was roused; the voice of Luther had deeply moved it; henceforth it was gained over, and rallied round the standard that he had raised.

* The prohibition of marriage to the clergy, instead of promoting chastity as is claimed by the Roman Catholics did then and has since led the clergy, in multitudes of instances, to live in concubinage. Even now in the European States where Roman priests and monks abound, it is common to find them attended with children, who are called nephews, but who are well understood to be in many cases their own offspring.—Ed. Star.

† The work of reform had commenced some time before in Bohemia, and John Huss a leader, had been burnt for his religious opinions, by the Romanists.—Ed. Star.

லூதர் இத்தையும் கண்டனப்பண்ணி முகித்த பிறகு, பேருநான் திருநாள் முதலிய நாட்களைப் பற்றியும் அடுத்தாப்போல் அபிஷேக நாட்களைப் பற்றியும் கண்டனப்பண்ணியவைகளை மதுபானங்களை வைத்து விற்குஞ் சத்திரங்களுக்கொப்பிட்டார். அதன்பிறகு, உபவாசம், ஒருசந்தி, நோவினை முதலிய தவ நாட்களைக் கண்டனப்பண்ணியவைகளைப் பற்றி அவர்மேலுமொத்ததாவது, போகியிருடைய காரியத்தின்போல் நாங்கள் கண்டு சாய்ப்பாய்விடாமல் அது மற்றும் எங்கள் காரியம் போற் பார்க்கவும் அவர்களோடிணந்ததைக்கங்கொள்ளவும் காலங்கீட்டியிருக்கின்றது.† நாங்களோ முதாகங்களாகிய முனீந்தாருடைய முன்மாதிரிகளைப் பின்பற்றி வேதாகமத்தைக்கொண்டே பதிநருக்கு நியாயஞ் சொல்லி அவர்களைத் திருப்புகிறதேயல்லாமல் மற்றும்படி முன்னொருமுறைகசென்பவரை மார்க்கசாதனயின் போருட்டுத் தகனித்ததுபோல இவர்களுக்கும் அப்படிச் செய்யாதிருக்கக்கடவோம்—என்றார்.

இதைப் பற்றிச் சொன்னபின், சமஸ்தகலக்குறான கல்லூரி, சாதாரண களகமுதலியவித்தியாசாஸகளைப் பற்றிப் பண்ணின கண்டனையாவது— "சமஸ்தகலக்குறானதேசிகர் அதிசீகரம் வேதாகமத்தை வாசித்து வித்தியார்த்திகள் மனதீர் சிலையெழுத்துப்போற்பதியும்படி அவர்களுக்கதை விளங்கப்பண்ணினாலன்றி மற்றும்படி மேற்கூறிய கல்லூரிகளே சகலனாயும்நித்தியாக்கினியென்னும்நாகத்துக்கு வழிநடத்துகிற அகன்ற பாதையாயிருக்கின்றன வென்பதைக்கண்டு மேத்தப் பயப்படுகிறேன். பரிசுத்தாகமமே சீவ விருத்தார்த்த ஞாலென்றுகொள்ளாத பள்ளிக்கூடங்களிற் போய் உங்கள் பிள்ளைகளைப் படிக்கவிடுங்களுென்று நாடுருவனுக்கும ஒருக்காலும் புத்தி சொல்வதேயில்லை. கடவுள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தீரு வாசகத்தை அதிகஞ் சாக்கிதையாய்ப் படிப்பியாத ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடமும் கேடுகேட்டது.

இவ்வித தேறிவான அறிவை லூதர் எங்கேபெற்றுக்கொண்டார். பாப்புவின் தத்துவத்தை நருங்கடிக்க அவரைத் தெரியப்படுத்தினதென்ன? "உன் நேற்றியைவைச் சீர்த்தைப்போலவாய்கன்மலையைப் பார்க்கிலும் கேட்டியுமாக்கினோம். அவர்கள் கலகமள்ள விட்டானென்று நீ அவர்களுக்குப் பயப்படாமலும் அவர்கள் முகங்களுக்குக் கலங்காமலும்ருப்பாயாகவென்று பாரபான் பூர்விகத்திலே தமது பரிசுத்தரிலோருவருக்கருளினவாக்குத்தத்ததை லூத்தருங்கேட்டதினால்சிசயின்றிப்பாப்பிமதத்தைக் கண்டனம் பண்ணினோன்று சொல்லவேண்டாமோ?

தருடையம் ஆண்டு ஆன்மீ உரும தேதி லூதர் சருமானிய பிப்புக்களுக்கோர் முறைப்பாடுபண்ணினார். அம்முறைப்பாட்டும் பிரதிகளோ சிறிது நாட்களுக்குள்ளே, நாலாயிரமளவுக்கு விற்கப்பட்டன. அம்முறைப்பாட்டிற்கு கண்ட சொற்கள்எல்லாம் அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் புத்தி சாதாரியமாயும் அலங்காரமாயுஞ் சொல்லப்பட்டிருந்ததால் சகலரும் அப்பிரதியைக்கண்டு மெச்சிக்கொண்டார்கள். அதை எழுதிப் பகிர்ங்கம் பண்ணினவர் லூதர்தானே. சாதாரண சனங்களுக்குத் தேரியாதிருந்தாலும் அதில் எழுதப்பட்ட உள்ளறையான போருட்களைக் கண்டு இது ஏதோ எங்களைச் சீனெக்கிற ஒருவரால் எழுதப்பட்டதென்றெண்ணினார்கள். உலிற்றம்பாக்க நகரியிலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் பாப்புவானவர் அந்திக்கிறலது அல்லது கிறிஸ்துவுக்கு வினோதியென்று நிச்சயத்துடன் தீர்மானித்தார்கள். முழுச்சாதியாரும் அருட்சிகொண்டார்கள். லூத்தருடையபேச்சோ சகலர்மனதையுதள்ளி அருட்டிற்று. இதுமுதற்கொண்டு லூதர் பேச்செல்லாம் மேற்கொண்டது. சகலரும் கவனதேரிந்து அவருயர்த்தின பதானையின் கீழ்வந்தோதுங்கினார்கள்.

டுபட்டதினால், குருமார்லனெகம்பேர் காமதூர்தானாய்க்குத்திப்பெண்களை வைத்தனுபேசிக்கவேதுவாயிற்று. ஏனோப்பையைச் சேர்ந்த சில பல விடங்களிலிப்போதானும் வேதுவேது ரோமான தரு வித்திகளிருக்கிறதினாலே அவர்கள் இகாசியமாய்க் கூத்திகளை வைத்துப் பின்னகளைப்பற்றி அவர்கள் தங்கள் சொந்தப் பின்னகையாயிருந்த போதைக்கும் அவர்களைத் தங்கள் சகோதரிகளுடைய பின்னகையென்றும் அவர்களைத்தங்கள் மருமக்கட்பின்னகையென்றுஞ்சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

† போகியியாவென்னுந் தேசத்திலே சிறிது காலத்திற்குமுன்னே சமயானுசீர்த்தேற்றமாய்ப்பித்தது. யோன்கசசென்பவர் சமயானுசீர்த்தேற்றிகளிலோருவாகி அதை மேற்கொண்டதால், ரோமானித்தார் அவரைப் பிடித்துத் தகனித்துக் கொன்றுபோட்டார்கள்.

(உதயதாரகைப் பத்திராதிபர்.)

A TRANSLATION OF

MR. POOR'S LETTER TO THE TAMIL PEOPLE

WITH A FEW ADDITIONS INTERSPERSED.

May the Triune God prosper.

Mr. Poor, Missionary at Tillipally, writes, greeting to the Native inhabitants of Jaffna,—but more especially to the inhabitants of Tillipally, Mallagam, Mylitty, and Atchevaly.

Thirty years have now elapsed since I took up my residence among you. In view of the probability of leaving my field of labor for a time, in the course of twelve or fourteen months, or of soon closing my Mission labors among you by the ordinary course of nature, my mind is roused anew to consider the object for which I came hither;—what has been done toward the accomplishment of that object;—and what further may be done, during the short time I may yet remain with you.

On a review of the past, I ought, in the first place to render hearty thanksgivings to God, for so long preserving me in life and health; but more especially for keeping my mind steadfast to the one great object for which I came among you, and for rendering me continued assistance in the discharge of my official duties. I feel constrained also, to express my sense of obligations to you for the assistance you have, in various ways, rendered me both in my family and in my office. For, though a stranger and a foreigner among you, and a setter forth of strange doctrines, I have, with a very few exceptions, been treated with civility and respect, and favoured with abundant opportunity to deliver to you the Gospel message.

It is indeed true, as you have often heard, that my coming to your assistance, as a missionary to proclaim the Gospel, which reveals the way of life and salvation, was not a matter merely of my own devising,—nor was it by the command of man; but as I trust, in accordance with the will and command of God. The command here referred to, is that given by the Lord Jesus Christ after his crucifixion and resurrection from the dead, and just before his ascension to heaven to sit down at the right hand of God the Father, as our High Priest, Intercessor and King. This command, together with an exceedingly great and precious promise, which has hitherto sustained me in my mission labors, is contained in the following oracles,—viz. “And Jesus came and spake to his disciples, saying, All power is given unto me, both in heaven and earth. Go ye therefore, and teach all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, teaching them to observe all things whatsoever I have commanded you; and lo, I am with you always even unto the end of the world. He that believeth and is baptized shall be saved; but he that believeth not shall be damned. And he led them out as far as to Bethany, and he lifted up his hands, and blessed them. And it came to pass, while he blessed them, he was parted from them, and carried up to heaven. And while they looked steadfastly toward heaven as he went up, behold, two men stood by them in white apparel, which also said, ye men of Galilee, why stand ye gazing up into heaven? This same Jesus, which is taken up from you into heaven, shall so come in like manner as ye have seen him go into heaven.”—The particular manner and the object of his second coming are described at length, in various parts of the word of God.—Take the following as an example; “and to you who are troubled rest with us, when the Lord Jesus shall be revealed from heaven with his mighty angels, in flaming fire taking vengeance on them that know not God, and that obey not the Gospel of our Lord Jesus Christ, who shall be punished with everlasting destruction from the presence of the Lord, and from the glory of his power; when he shall come to be glorified in his saints, and to be admired in all them that believe (because our testimony among you was believed) in that day.”

If I came hither, without having satisfied myself, by an extended examination of the subject, that the foregoing statement is true; or, if I came unauthorized by the word and commandment of God, and without urgent necessity, I have then come on a fool's errand. And not only so, but the millions of my countrymen, who, for thirty years have contributed vast sums of money to sustain the extensive operations of the mission,—some of whom have given up their beloved sons and daughters to labor and die as foreign missionaries, must also be accounted fools for the part they have acted in this matter.

But if you admit that we have not acted as fools, but as wise and benevolent men, in accordance with the oracles of God, which we have published among you, then what judgment must we pass upon you who have neither given heed to the Gospel message, nor been roused to serious inquiry, as to whether we have spoken to you in the name of God, or in our own name? This account, be assured, is not only between me and you, but between you and the American Churches, who originated this mission and who sent me hither as their messenger to make known to you the Gospel of the grace of God. You are therefore to regard them as a mighty host of witnesses, testifying, for a period of thirty years, by their labors and prayers and costly sacrifices, that “there is none other name under heaven given among men, whereby we must be saved,” than the name of Jesus, who poured out his soul on the cross as a sin-offering for your salvation. Amid all my cares and

anxieties, during this long period, to be found faithful to my trust, I have acted with constant reference to the approaching judgment, when this subject will be investigated in the presence of all the parties concerned, and when the final sentence of eternal life, or eternal death, will be awarded.

“But what proofs have you given, you ask, of the truth of all this?” It is true I have wrought no miracles among you; but has nothing new and wonderful passed before you?—Under all the circumstances of the case, the whole Missionary Establishment may be regarded as a standing pillar of witness to the truth of the Gospel.

If a right view be taken of what I have done, and of what I have caused to be done among you, appropriate proofs and illustrations innumerable of the cardinal truths of Christianity will appear on every side. To this, testifies every dollar, fanam and pice which I have paid, from the beginning to carpenters, blacksmiths, masons, and other artificers and common coolies, in the erection of buildings upon the Mission premises. To this bears witness every exhortation, warning and instruction, which I have given to those workmen, while holding daily meetings with them for the purpose, in the time allotted for their appropriate business. The school Bungalows scattered throughout the land, in almost every village—the school books which the children use—the monthly wages which the schoolmasters receive—the white garments which the female children receive as premiums, and the ola Sachels, which as novel ornaments they bear upon their arms,—the English schools and Seminary, the numerous English books that have been imported as auxiliaries to a better understanding of the word of life,—and even the English language itself, as now used, by the rising generation in country parishes;—these all, when rightly viewed, are silent witnesses to the truth and importance of the Gospel preached among you. But, what is more to my point, the numberless Tracts, which have been scattered on every side, and which have told their own story to every one who would give them leave to speak, and the oracles of God themselves, in smaller or larger portions which are to be found almost in every house, unceasingly testify to the truth and importance of the Gospel message. In this connexion also I may cite the large stone Church, which has been raised up and rebuilt from the desolation of many generations, and the church going bell, which has not failed to summon you to assemble at the house of God to hear and learn his will. And finally, the flames, proceeding from the thatched roof of that immense building, fired by incendiaries at mid-night, and ascending to the very heavens in pursuit of vengeance upon those for whose salvation the Church itself had been rebuilt, may be regarded as a luminous proof indeed, seen from afar by the affrighted natives, that God in his providence has visited this people with the appointed means of salvation.

But will you say, that all which I have here cited are *inanimate*, and consequently *incompetent* witnesses?—Then I will formally summon (and adjure them to testify) those very carpenters and blacksmiths and masons and workmen of every grade, who *received* those dollars, fanams and pice, for their services in preparing a residence for one who claims to have been sent to you, as a messenger from the American Churches in accordance with the command of God, and as a servant of the Lord Jesus, the Savior of the world. I summon the children of every village, and of both sexes, who have used those school books and who have studied in those school Bungalows. I summon the schoolmasters, who *received* the wages for teaching the children lessons drawn from the word of God,—and those who *distributed* and those who *received* the Tracts and Bibles,—both those who carefully preserved and read the books, and those who destroyed them, or prostituted them to base purposes. I summon all of every class from the Brahmins to the lowest menials, who have received, either directly or indirectly, pecuniary aid, or the benefits of education, either for themselves or for their children from the Mission Establishment. I summon all of every class, male and female, who have listened to a statement of the Gospel message, including also those incendiaries and their posterity to the third and fourth generation: but with special emphasis, do I summon those who were *students* in the English schools, and who are graduates from our Seminary, now scattered through the land,—standing in high places of power and trust, and in whom no small portion of the intelligence and influence of the native population is concentrated.—I conjure you one and all—the classes herein enumerated, deliberately to testify whether in view of all you have seen and heard and known of the subject, a conviction has not been produced in your minds that the Christian system we have published among you is of God; and that the churches in Christendom, and the Missionaries in Mission fields are competent judges of, and unexceptionable witnesses to, the fundamental doctrines of Christianity, viz: that the Son of God, who was crucified on Calvary, is the only Savior of a lost world, and that (in the energetic language of our Commission,) “He that believeth and is baptized shall be saved, and he that believeth not shall be damned.” So far as this conviction has been wrought in your minds, by the array of means adverted to in the preceding remarks, so far are ye witnesses against yourselves, while remaining in unbelief, that “ye have re-

jected the counsel of God, interposed in your behalf through the meditation of “his beloved Son” in whom God is well pleased!—What then are your prospects on looking forward to the “revelation of Jesus Christ,” as described in the passages before cited, and as may be seen at length in Luke's Gospel, Chap. 19: 12—27, and Matth. 25th Chap. throughout? (To be continued.)

நாலடியார்.

Impurity of the Body.—தூய்தன்மை.

கு. மூலவழிகைமுறுவன்முத்தேன்றிவைபிதற்றுந்
கல்லாப்புன்மாக்கள்கவற்றவிவேனே
வெல்லாருங்காணப்பறங்காட்டுத்தீர்ந்துக்க
பல்லென்புகண்டோழுவேன்.

பதம்.	உரை.
முறுவல்	(பெண்கள்) பற்களுக்கு
மூலவல	மூலவயினுடைய
முகை	அரும்பு
முத்து	முத்து
என்றிவை	என்றிவைகளை
பிதற்றும்	ஒப்பாகச்சொல்லும்
கல்லா	படியாத
புன்மாக்கள்	இழிவானமனிதர்கள்
கவற்ற	என்மனதைவருத்த
விவேனே	நன்றிவந்ததைவிவேனே
எல்லாரும்	யாவரும்
காண	அறிய
பறங்காட்டு	சூகோட்டில்
உத்தீர்ந்து	உத்தீர்ந்து
உக்க	இற்றுப்போன
பல்லென்பு	பல்லெனும்பை
கண்டு	பார்த்து
ஒழுதுவேன்	(நன்னெறியிலே) நடப்பேன்.

எ—று.

சு. துடருங்கொழுவந்துருதியுமென்புந்
தோடருநாம்போடுதோயுமிடையிடையே
வைத்தடியும்வழும்புமாமற்றிவற்று
ளேத்திறத்தாளிங்கோதையான்.

பதம்.	உரை.
துடரும்	துடலும்
கொழுவம்	கொழுப்பு
துருதியும்	கித்தழும்
என்பும்	எனும்பும்
தோடரும்	தோடர்ந்த
நாம்போடு	நாம்புடன்
தோலும்	தோலும்
இடையிடையே	இடைக்கிடையே
வைத்த	வைத்திருக்கப்பட்ட
தடியும்	இறைச்சியும்
வழும்பும்	நீணும்
ஆம்	ஆகிய
மற்று	
இவற்றுள்	இவைகளுள்
எத்திறத்தான்	எத்தன்மையுடையவன்
நர்	தள்ளிச்சீப்போருந்திய
கோதையான்	கூந்தலான்,

மற்றேன்றிடைச்சோல்

எ. ஊழியுவர்த்தக்கவொன்பதுவாய்ப்புலனுந்
கோத்தித்தும்பலெக்குதும்பத்தைப்பேதை
பெருந்தோளிபெய்வளையென்னுமிப்போர்த்த
கருந்தோலாற்கண்ணிளக்கப்பட்டே.

பதம்.	உரை.
மீ	மேலே
போர்த்த	போர்த்திருக்கப்பட்ட
சுருந்தோலால்	பெருமைபொருந்தியதோலால்
கண்	கண்களுக்கு
விளக்கப்பட்டே	பிரகாசிக்கப்பட்டே
ஊர்	மலங்களுக்கு
உவர்த்தக்க	வெறுக்கத்தக்க
ஒன்பதுவாய்	நவதுவாங்கனாகிய
புலனும்	இடங்களிலும்
கோதி	கொழித்து
தும்பு	மலக்குழம்பை
அலெக்கும்	ஒதுக்கும்
தும்பத்தை	உடலாகியதுடத்தை
பெருந்தோளி	பெரியதோள்களையுடையவளே
பேய்	(காத்திர்) போட்டிருக்கும்
வளாய்	வளையல்களையுடையவளே
என்றும்	என்றே சொல்லுவான்
பேதை	அறிவில்லாதவன்,

எ—று.

MORNING STAR.

Jaffna, 12th November, 1846.

OMNIPOTENCE OF TRUE OPINIONS.

It is gratifying to reflect how powerful is the influence of correct sentiments. Slowly indeed may they gain the ascendancy, but in the end truth will be shown to be great by its prevalence over all the forms of mischievous error. This sentiment is strikingly exhibited by Dr. Chalmers in one of his sermons. We give an extract:

"It is a cheering thought, and full of promise both for the moral and political destinies of our world, that after all, the great and the governing force which men ultimately obey, is that of opinion—that the cause of truth and righteousness, cradled by the rough hand of persecution, and nurtured to maturity amid the errors of fierce and fiery intolerance, is sure at length to overbear its adversaries—that contempt and cruelty, and decrees of arbitrary power, and the fires of bloody martyrdom, are but its stepping stones to triumph—that in the heat and hardihood of this sore discipline, it grows like indestructible seed, and at last forces its resistless way to a superiority and a strength, before which the haughtiest potentates of our world are made to tremble. The Reformation by Luther is far the proudest example of this in history—who with nought but a sense of duty and the energies of his own undaunted heart to sustain him, went forth single-handed against the hosts of a most obdurate corruption that filled all Europe, and had weathered the lapse of many centuries—who by the might of his own uplifted arm, shook the authority of that high pontificate, which had held the kings and the great ones of the earth in thrall— who with no other weapons than those of argument and Scripture, brought down from its peering altitude that old spiritual tyranny, whose head reached unto heaven, and which had the entrenchments of deepest and strongest prejudice thrown around its base. When we can trace a result so magnificent as this to the workings of one solitary spirit, when the breast of Luther was capable of holding the germ or the embryo of the greatest revolution which the world ever saw—when we observe how many kindred spirits caught from it the fire of that noble inspiration by which it was actuated, and how powerfully the voice which he lifted up in the midst of Germany, was re-echoed from the distant extremities of Europe by other voices, oh! let us not despair of truth's omnipotence and of her triumph; but rest assured, that let despots combine to crush that mortal energy which they shall never conquer, or to put out that flame which they shall find to be inextinguishable, there is now a glorious awaking abroad upon the world, and, in despite of all their policy, the days of its perfect light and its perfect liberty are coming."

GUARD YOUR HEART.

The heart is the citadel of the soul. Its gate must be watched and kept locked against every enemy. Evil thoughts and corrupt affections are enemies who should never be allowed to force the gates and get into the citadel of the soul. But if they should get in without leave when you are off the watch, you must drive them out forthwith and give them lodging-place not for an hour. They will prove dangerous enemies if they are once allowed to make your heart their home. If they once obtain quiet possession of your heart it will cost you many tears and struggles to get them out again. Guard, then, well your heart. Shut up every crevice by wholesome thoughts, and the evil atmosphere by which thou art surrounded will never enter. He who would tempt thee for one moment to turn aside from the path of truth, must receive no favor from thy hands. Slumber not when evil associates are pressing to thy side. To be virtuous is to be respected; to be respected is to be happy; to be happy is to be good.

"In virtue's path who treads
Treads surely; all we feel and see
Is a triumphal march that leads
Truth, knowledge, to its victory;
This sorrow's sternest discipline
That makes our mortal man divine."

FREE TRADE.

The *Courier Francis* makes the following remarks on a recent banquet given to Mr. Cobden in Paris: "Whatever sceptics may say, ideas of peace and liberty are making rapid progress throughout the world. Take free trade for example. Scarcely ten years have passed since those who in England expressed opinions in favour of such a thing were treated as dreamers; and only twelve months ago no one dared venture to require the application of such a measure in France. Notwithstanding this, free trade is triumphant in England, and will probably soon be so in France. Already this liberal idea, which was so long misunderstood and scouted amongst us, has gained a signal victory over the national antipathy. Had we said a year ago that an Englishman would receive an ovation from us—an ovation in which men of all parties would join, mem-

bers of the Constitutional Opposition, Democrats, and Conservatives—no faith would have been placed in our prediction. No one would have credited that a simple cotton printer from Manchester would have been received in Paris not only with cordiality, but, we may truly say, with an enthusiasm which even crowned heads do not often awaken. It is true that this cotton-printer has accomplished in less than eight years a truly gigantic task. In these eight years Cobden, the simple manufacturer, has done more for the welfare and glory of his country than all his haughty adversaries have done in a century. It is therefore, a perfectly legitimate admiration of which the illustrious English Leaguer is the object; it is assuredly an admiration as well founded as that with which, in the 18th century, France was inspired by the American printer, Franklin. Our forefathers hailed the most active artisan of the freedom of the United States, and we now hail the most active artisan of English freedom. For free trade is not merely a question of political economy; it is more, and above all, a social question. Hitherto the customs duties have formed the solid basis of the power of the British aristocracy, hitherto, thanks to these iniquitous privileges, the aristocracy of Great Britain has been able to maintain its supremacy over the industrious classes. When the pedestal is broken the statue must fall, and certainly no one will think of raising it again."

JAFFNA MISSIONARY ALLIANCE.

The Monthly Meeting of the Jaffna Missionary Alliance was held at Batticotta on Monday, the 2nd inst. Present the Rev. Messrs. Fletcher, Howland, Hoisington, Meigs, Percival, Poor, Smith, Whittlesey, Williams, Dr. Ward, E. S. Minor, Esq. with the Ladies of the Mission and their families. The Rev. Mr. Howland presided.

The Reports respecting the various stations were an encouraging aspect. Much pleasure was expressed at hearing of the establishment of a bi-monthly English service or lecture in Wanarponne, the first service having been held during the past month. The meeting was also gratified to hear of the successful result of the special services which had been held at Tillipally in commemoration of the establishment of the American Mission in that part of the province 30 years since. A very gracious influence had accompanied those services, and a considerable sum had been subscribed for various benevolent objects in connexion with those Missions and among others for the erection of a number of Christian Sanctuaries in the neighboring villages.

The address to the brethren was delivered by the Rev. D. Poor, and formed a counterpart to that delivered last month by the Rev. P. Percival, having special reference to the things which ought to be and which by the blessing of God, it is hoped they, in many respects, will become.

Among the subjects which came under consideration in the course of the day, some of the most prominent were, the great importance of the members of Christian communities maintaining the habit of secret and family prayer, and also of their steadfastly resisting the baneful influence which the increasing prevalence of intemperance is diffusing.

An interesting fact was also mentioned, namely, that the inhabitants of one of the South Sea Islands, had subscribed a sum for the purpose of defraying the expense of educating a girl in the Female Establishment at Oodooville. **

EVANGELICAL ALLIANCE.

The Great "Evangelical Alliance" in England, consisting of ministers of almost every Christian denomination, and from various nations of the world, have already held four public meetings, all of which have been characterized by the utmost unanimity and fraternal affection. We trust the result of these gigantic efforts to unite the truly Christian portion of the community in a sacred, chosen band, who shall be at once invincible, and invulnerable by the hosts of aliens, will be such as to compel mankind to own that the Great Counsellor of the Lords' people inspired the project, and induce multitudes to assist in accomplishing its valuable objects. While we behold the Christian church as a body uniting for the reciprocation of charitable feeling, we are happy to find private members of the various denominations coming to each other's help, and thus assisting to carry out the professions of the Church. We are informed by a friend that the senior deacon of an Independent Congregation in the east of London has offered the noble sum of £500 (equal to 5,000 Rupees) towards the erection of a new Wesleyan Chapel in the neighborhood in which he resides to be substituted for a smaller and less commodious one now standing. A noble instance of munificence and liberality of sentiment! Would that the money-holders of Jaffna Province would with as liberal a hand, according to their several ability, come forward to aid in the erection and enlargements of the various Christian Sanctuaries not only in Tillipally but in various other stations of the province.

"There is that scattereth, and yet increaseth; and there is that withholdeth more than is meet, but it tendeth to poverty." Proverbs of Solomon, Chap xi, verse 24.] **

The following brief abstract of the proceedings of the alliance will be read with interest.

This great convocation commenced its sitting on Thursday, the 20th August, and continued then until Saturday evening. This conference was preliminary to a series of public meetings to be held in the Metropolis, and delegates have been sent from the Free Church of Scotland, the Wesleyan Methodist connection, Presbyterians of all descriptions, some from the Established Church of England, from France, Italy, Germany, and Russia, and sixty have arrived from America. Amongst the delegates, those from the Wesleyan Methodist body, and the Free Church of Scotland have the preponderance of numbers. At the sittings of the conference already held, Sir Cullin E. Smith, Bt. has presided, and various committees have

been appointed to carry on the preliminary business for the formation of the "Alliance." Into the alliance, only those persons are to be admitted who hold what are generally understood to be Evangelical views; but these are not to be regarded in any strict sense as a creed or confession, nor is the "Alliance" to be considered an alliance of denominations, but of individual Christians, each acting on his own responsibility; nor is it contemplated that it should assume the character of a new ecclesiastical organization. Branches are forthwith to be established for—1, the United Kingdom of Great Britain and Ireland exclusive of the British Colonies; 2, the United States of America; 3, the kingdom of France; 4, the North of Germany; 5, the South of Germany, and German Switzerland; additional branches are from time to time to be recognised by the concurrence of any two previously existing branches. Amongst these branches official correspondence is to be maintained, and annual reports of their proceedings mutually interchanged. Conferences are to be held every seventh year or oftener, at the call of two branches, one on each side of the Atlantic. It appears that up to the present time upwards of 1200 persons have enrolled themselves members of the Alliance. A public meeting of the friends of the Alliance was held on Tuesday in the large room, Exeter-hall, every portion of which was completely filled. Chevalier Bunsen, the Hon. and the Rev. Baptist Noel, Professor Tholuck, of the College of Halle, Rev. Dr. Beecher, of Cincinnati, United States, and numerous ministers of all denominations of Protestantism, and from various parts of Europe and America were present. Sir Culling Eardley Smith took the chair and opened the proceedings with a brief speech. The Rev. Mr. Bickersteth, Rev. Dr. Beecher, and Professor Tholuck, supported the principle which set forth that slight differences on minor points ought not to prevent nations from joining in the great union. Addresses to a similar purport were delivered by the Rev. Dr. Robinson, the Hon. and Rev. Baptist Noel, and others.

The fourth general meeting of the Evangelical Alliance was held on Monday evening the 31st August at Exeter-hall. The hall, galleries, and platform were completely filled. The meeting was addressed by the Reverend Thomas Mortimer, the Rev. Mr. Pomeroy, of Bangor, United States, Mr. P. D. Hardy, of Dublin, &c. Resolutions were adopted recommending that the first Lord's-day in each year should be observed by the members and friends of the Alliance throughout the world as a season for concert in prayer on behalf of the objects of the Alliance; that orthodox Christians of all sects should exercise Christian charity towards each other, pledging themselves "to avoid in their controversies all rash or groundless insinuations, personal imputations, or irritating allusions, and to maintain the meekness, and gentleness of Christ, by speaking the truth only in love."

ACCOUNT OF THE EARTHQUAKE IN ITALY.

A violent earthquake took place on the 14th of August in the neighbourhood of Leghorn. The first shock occurred soon after midday. It was preceded by a loud subterranean noise, like distant thunder, the alarming effect of which was terrible. The shock of the earthquake lasted seven or eight seconds. The oscillations were at first perpendicular, and appeared as if produced by a lifting up of the earth. The oscillations then took the direction from south-west to north-east, five or six times repeated. At this moment the shaking of the houses was so violent that it was with difficulty people could prevent themselves from falling. Furniture was every where displaced and upset, and the bells of the churches rung with the violence of the agitation. The walls of many houses were split to the foundations. The population rushed into the streets in the greatest state of alarm, and crowds of men and women were to be seen on their knees imploring the protection of the Madonna of Montenero, the patron saint of the town. The damage done in the town is very great, but fortunately no lives were lost. The people on the first alarm left the town in great numbers, and vast numbers went on board of ships and boats in the bay, or bivouacked in the fields. During the night of the 14th, several other shocks occurred, and the earth appeared to be in a continual state of convulsion. The atmosphere was calm, and the sky was clear, and without clouds, but there was a thick fog on the surface of the ground, which depressed the spirits to an extraordinary degree. The palace occupied by the Count de Larochefoucauld, the French Minister at the Court of Tuscany, were very much damaged. A stone which was detached from a vaulted roof fell upon a sofa upon which the Countess de Larochefoucauld had been sitting one minute before the earthquake. The house of the Consul General, Baron Brenier, has also suffered greatly. One angle of it has come down altogether, and the whole of the walls are rent and damaged to a degree that renders it impossible to repair them. The house occupied by Mr. Morean, the son of the cashier of the bank of France, was also greatly damaged, and Mr. Morean was obliged to pass the night in a carriage which he had placed in the middle of his garden. The earthquake was much more violent in the country round Leghorn than in the town itself, and it has occasioned great disasters in many places. The province of the Maremma, a district which still retains traces of

its volcanic origin, has suffered most severely. Whole villages have been actually razed to the ground in the neighborhood of Faulia, Lorenzana, Orcino, and Casciano, which are at a distance of six leagues from Leghorn, and which being in the centre of the electric current, suffered more than any other places. At Volterra one of the state prisons was thrown down, and a number of the unhappy prisoners were buried in the ruins. The number of persons killed is said to be 38, and there are 140 wounded, of whom 50 are so severely that their lives are in danger. The effect of the earthquake was felt as far as Pisa. The congregation assembled for morning prayers in the old Church of Saint Michael had just quitted the church, and the sacristan was in the act of closing the church when the first shock of the earthquake took place. The effect was terrible. The roof was detached from the walls, and came down with a terrible fracas, right into the middle aisle, which the people had just left. In the town a good deal of damage was done to the houses, but as Pisa is further removed from the centre of the movement the shock was not so violent, not the damage done so great as at Leghorn. The earthquake has given rise to several natural phenomena. Near Lorenzana, at Orsciana, jets of hot water issued from the earth. In another part of the district the ground opened to a considerable depth, and a lake is now formed on the spot. The farmers have suffered greatly both in their houses and farms. The alarm is not yet at an end. The people recollect their suffering from former catastrophes of the same kind. Many are yet alive who remember earthquakes of 1798, and the greater portion of the inhabitants remember that of 1814. In 1718 the town of Sienna was almost completely ruined by a succession of earthquakes which lasted nine days, and the shock on the ninth day was the severest of all. A similar misfortune is apprehended at Leghorn now. For four days the earth had not ceased to tremble at short intervals, and in the state of ruin in which the houses of Leghorn are already from the first shocks, a violent shock would destroy the town completely. The government had sent a number of engineers and medical men, with a large supply of food and medicines, to the assistance of the inhabitants.

Abolishment of Suttee.—The rite of Suttee has been abolished throughout the territories of Jyepore.

Melancholy Suicide.—The Rev. Mr. Hogg, a chaplain of the Bombay Presidency, in a fit of insanity recently destroyed himself.

Public Accounts.—The Legislative Council have examined the system of Public Accounts in the Colony and pronounced it "complicated and incomprehensible."

Departure of the Governor.—The Times states that His Excellency Sir Colin Campbell will retire from the Governorship of the Island next April. The Observer thinks his resignation will take effect on the 1st of April.

Military Changes.—Six Companies of the Ceylon Rifles and the 95th Regiment are ordered to be held in readiness for embarkation for Hongkong.

Retirement of the Honorable Mr. Wright.—The retirement of Mr. Wright, is now spoken of as certain. He is said to have been 33 years in service.

"To be or not to be"—A Gentleman.—A Mr. Dick has been sentenced by the Police Magistrate to seven days' imprisonment, and a fine of £5, for attempting to use his horse-whip on Lieut. John Layard. His Excellency the Governor has remitted the punishment. Is not this encouraging horse-whipping by authority?

Heathenism Rampant.—Extract from a letter received from Madras, dated Oct. 7, 1846. "Opposition to Christianity is raging fiercely in this city at present. An immense crowd of natives were collected at Waddell's Folly, in Black Town, and in the streets adjacent last evening, to consult about sending a petition to the Queen or Board of Directors in England on account of the outrages committed by the missionaries in proselyting their children and leading them to break caste, and leave their heathen friends. A boy in —'s school was beaten and confined and cruelly threatened by his relatives, for having expressed a wish to be baptised. Another man who had broken caste and was soon to be received into the Church, was violently taken from the Catechist's house, with the threat that he should be strangled and offered as a sacrifice to the idol and though a warrant was procured and search made for him, he has not been found."

Madras, Oct. 21.—The Monsoon has commenced with us in earnest—a thorough storm, the wind high, and the rain a young deluge. It has carried off hedges and houses.

Beautiful illustration of Roman Catholic unity.—Two rival sects of Roman Catholics, at Madras have had an awful row; many heads were broken and the Police took 24 Prisoners. —Colombo Observer.

Cholera at Kandy.—Cholera has reappeared at Kandy, and among its victims is Lieut. A Deane, of the Ceylon Rifle Regiment.

OVERLAND INTELLIGENCE.

News from England to the 24th September was brought by the last Mail.

The projected marriages of the Queen of Spain to her cousin the Duke of Cadiz, and of her sister to the Duke de Montpensier, son of the French king, appear to be the most important topics of remark before the Public. That of the Queen appears to be generally acceptable, but that of her sister to

the French Duke has excited a strong opposition throughout Spain. The British Minister has also addressed a formal protest against it to the Spanish Cabinet, but it is thought that Louis Philippe will proceed with the marriage at all hazards.

Abdel Kader in Africa, is strengthening his forces. He has assumed the title of Defender of the Faith, has declared the Emperor of Morocco unfit to reign, and is exciting the population to accept Muly Edris, a descendant of the Imperial family as their true and legitimate sovereign. It is said that 10,000 Moors have ranged themselves under his banners.

In Italy, the new Pope is adopting measures to improve the religious and temporal condition of the poor classes, he also proposes founding at Rome an establishment for the education of a certain number of boys from the various states belonging to the working classes. It is further announced that he is determined to commence forthwith the Rail Road from Rome to Naples. May he live long enough to accomplish his benevolent projects. It would not be greatly surprising if the numerous opponents of his measures, in the sacred College and elsewhere, should contrive to shorten his days in order to defeat these plans of reform, which they must feel, are any thing but favorable to themselves.

A revolution has taken place in Mexico; the departments of Puebla and Mexico have declared for Santa Anna, and Parades, the late President has been taken prisoner. In reply to some inquiries as to his intentions, Santa Anna declared: "If the people of my country are for war, then I am for war, but I would prefer peace." News had been received that the United States' troops had taken possession of California. It is thought that peace will soon be effected between the two countries.

VALUABLE RECIPE FOR PRESERVING LEATHER ARTICLES, AS BOOTS, SHOES, &c.

Melt together two parts of tallow and one part of Resin, apply it as hot as the leather will bear, until the pores are filled. To secure a polish—when the leather is thoroughly dry, apply a mixture of equal parts of Bees wax and spirits of turpentine with a little lamp black, and rub it well with a brush.

TO CORRESPONDENTS.—We have several communications in Type and others on File which shall appear as soon as we can find room for them

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், துணைசகம் (வரு). கார்த. மீ. யஉஉ.

உதயதாரகையின் முகாமைத்துவாயவர்களுக்
துவந்தனம்.

ஜயாவே,

இதனடியிற் காண்கிற சாமகவியைத் தங்கள் பத்திரிகைகளிற் பதிப்பிக்கவும் அதின்செலவுபணத்தின் தொகையைவருடாந்தம் எனக்கனுப்பும் பற்றுத் துண்டுடன் சேர்த்தனுப்பினால் (Rev. Mr. GILLINGS) அவர்களிடம் செலவுக்கட்டிப்போடுவேன்.

இப்படிக்கு,

தங்கள் பத்திரிகையில் ஓர் கையெழுப்பக்காண்கிய
மாசில்லாமணி முத்துக்குமாரு.

குமாவேலர் அருணாசலமவர்களுக்கேவியோகமடை
ந்ததின்பேரின் சொல்லிய

ச ர ம க வி.

சீர்காண்ட சகவருடமாயிற் தேழுநூறு செரும
றுபத்தேட்டினிற் றிகழ்பார்பவவருடமலவன்மதிக்கோ
ண்ட நற்றேதிபதினாலுதன்னிற் செழுமதியின் வாழ
யர் பூரடச்சத்திற் சேர்ந்தநிறை பக்கமதனிற் றிரு
வுறு சதுர்த்தியோகம்பரிகமோடுதெதுவல்காண்கோ
லோனாயில்—ஏர்காண்ட திரிபதகை வம்மிசத்து
ற்றுளான் எழில் மருவு துவவனமார்பன் இசை மேவு
மேழிப்பதாகையான் முனவாரியின்பமுடனன்னமி
ட்டோன் ஏகசத்திராதிபதியாமாசருக்கனய வேழில்
முடி தரித்த கிபுணன் இந்நீர்கோலுநிறையுமான்ப்பா
ய்துமாவேலின்பமோடுதந்த சுதனன்—பார்கோண்ட
தனென்னவங்காபுரித்துயின்ன பரிவேறு கோவண
வாசன் பண்பேறும்மில்லறத் தவறமலவகைப் பற்
றனர்க்குதுவருசென்பலனேறநற்பதோடெழுநுடம்
ட்டைசுபரியமோடுவாழ்ந்தபோசன் பத்திபெறும் அரு
ணசலேந்திர துணாயிப்புவிப்பறினின் பற்றினியே
—நேர்காண்ட அண்டத்தினுள் சாமாச அணுந்
நிறைந்திடுகருணாபுரியுமிருக்கணநீராலம்பன்மல
சுகாம்பநந்திய கைவலயபதியாய்நிளாஞ்சுணைதமாய்
நீராமயமதையெங்குநிறையோளியதாயிலங்கு நீட்களா
னந்தபா சச்சிதானந்த சிவனிகரில்பதமருவினே.

திருக்கோணுதமல.

இப்படிக்கு

மா. முத்துக்குமாரு.

கொழும்பு.

மகா மேனமையுள்ள செனூதிபதியும், மகா சக்
கையோருந்திய இராணுவ வரிசையின்பட்டங்கு
யுடையவரும், இலங்கைத் தீவிலே இங்கிலீசு

கைக்கடுத்த இஸ்லாமியர்களுக்கும் ஊர்களுக்கும் அ
வைகளைச் சேர்ந்திருக்கின்ற மற்றும் நாடு நகரங்க
ளுக்கும் உத்தம தேசாதிபதியும், மேலான படைத்
வலவரும், இத்தீவின் கிறிஸ்து திருச் சபைக்குப் பி
ணை சீனேக்கரும், அதை மிகவும் ஆதரித்துத் தற்கா
க்கிறவருமான அத்துத்தம தத்துவ மகத்துவம் போ
ருந்திய சீர் கோவின் கம்பல் மகாசாசா அவர்கள் வ
ருகிற சித்திமா மாசம் முதற்றேதிபோலே தமதுத்த
யோகத்தைவிட்டுச் சீமைக்குப்போகப் புறப்படுவா
ரென்று கொழும்புப் புதினப் பத்திரிகைகளாற்றெரி
யவந்தது.

அப்படியே, முப்பத்தைந்து வருடக்காலமாக இ
லங்கைத்தீவின் பற்பல உத்தியோகங்களிலுமிருந்து,
கடைசியாய் அத்திவைச் சேர்ந்த சகலமான இட
ங்களிலுமிலதாப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் போக்கிஷப் ப
ணங்களைச் சோதனைபண்ணும்படி நியமிக்கப்பட்ட
புருக்கின்ற கனம்போருந்திய மேஸ்தர் உற்றுநு
ன்னுந் துறையவர்களுந் தங்கள் தற்கால உத்தியோ
கத்தைவிட்டுவிடுவாரென்பது நிச்சயமாய்ப் பேசப்
படுததென்று கொழும்புப் புதினப் பத்திரிகைகளா
ற்றெரியவந்தது.

இராணுவமாதலு—“சீலோன் னைபின்” என்னு
மிராணுவ வரிசையைச் சேர்ந்தவர்களில் ஆறுகட்
டத்தாரும், தொண்ணூற்றைந்தாம் பட்டாளத்தை
ச் சேர்ந்த இரண் விராஞ் சீன தேயத்திற் போகத்
தயாராயிருக்கும்படி கட்டவனவந்தது.

கன்னட.

உவாந்திப்பிராந்தி—மனிதனுக்குண்டாதமேவ்வ
கை வியாதியினும் தாங்குதற்கரிய வருத்தத்தைக்
கொடுக்கும் கோதாரியென்னுங் கோளவனோயா
னது மறுபடியும் கண்டிக்குட்கேன்று அனேகனா
இலாயாகப்பிடித்துக்கொன்றதுமன்றிப் பட்டாளத்
தைச்சேர்ந்த டன் என்னும் பேயனாயுடைய ஓர்
உத்தியோகஸ்தனையும் இலாயாகவேடுத்துக்கொ
ண்டுபோய்விட்டது.

டிக் என்னும் பேயனாயுடைய ஓர் துமைகன் இ
ராணுவ வரிசையைச் சேர்ந்த யோன் லேயாட் எ
ன்னுந் துறையைக் குதிரைச் சவுக்கிலுமடக்கப்
பார்த்ததாய், அந்தத்துறையைப்போலிமலத்திருத்தா
ர்பிடித்து விளங்கிக் துற்றவாளியென்று கண்டு
ஒரு கிழமைக்கு மறியலிருக்கவும், டு. பவுன் அபா
தமறுக்கவுந் தீர்வையாயிற்று. ஆகிலும்மகா ராசா அ
வர்கள் அக்குற்றத்தைமன்னித்துக்கொண்டார்கள்.

சென்னபட்டினம்.

அஞ்ஞானவிப்பு—இப்போது சென்ன
பட்டினத்திலுள்ள சிவசமய விட்டுணு சமயத்தவர்
கள் கிறிஸ்து மார்க்கத்துக்கு வினோதமாக அனேக
முயற்சிகளைப்பண்ணுவருகிறார்கள். எப்படியெனில்,
பிறகிட்ட ஜப்பசி மாசம் ஏறாமதேதி இராத்திரியளில்,
அனேகமாயிரம்பேர்வந்தோருமிக்கக்கூடிப் பாதிர்
மார்பிறதேசத்திலிருந்துஇவ்வுருக்குவந்து தங்கள்பி
னாகளைப் பிடித்துப்பிடிப்பித்துத்தங்கள்மதத்திற்சே
ர்த்துஅவர்களுக்கென்னிதஞ்செய்ததால்அப்பின்னக
ள்சாதியைவிட்டுவிடுகிறார்களென்று இங்கிலாந்து இ
ராக்கீஸ்வர்களுக்கத்தாலில்துகோம்பனியாருக்குஒரு
விண்ணப்பப் பத்திரமேழுதுனுப்ப யோசனைபண்
னும்படி வந்துகூடினார்கள். மேலும், இந்தப் போ
ய்மத அஞ்ஞானிகளோ கிறிஸ்துமார்க்கப் பள்ளிக்கூ
டத்திற் படித்து நல்லறிவைக் கற்றுவந்த ஒரு போ
டியன் தான் துணப்பட்டுச் சமயிற் சொவிருக்கிற
எண்ணத்தைக் காட்டினபடியால் அவனைப் பிடித்
து மறியற்படுத்தினார்கள். இன்னுமோரு மனிதன்
தன் சாதிபேதத்தைவிட்டுத் திருச்சபையோடே சோ
விருந்தபடியால் அவனைப் பலபந்தமாயிடுத்து அவ
ன் தங்கள் சொற்படி நடவாமல் கிறிஸ்துமார்க்கத்
தைச் சேர்வதுதானானால் அவனை எடுத்துக்கொ
ண்டுபோய்ப் பேய்க்குப் பலியிட்டுப்போடுவோமென்
று பயமுறுத்தி அவனை ஒளித்துவைத்திருந்த வேளை
யிற் போலீசு அதை அறிந்து அவனை ஒளித்துவை
யாமல் வேளியில் விடும்படி கட்டவனயனுப்பியும்
அவனை எவ்விடத்திலொளித்து வைத்திருக்கிறா
கென்று தெரியவராமற்போயிற்று.

பிறகிட்ட ஜப்பசி மாசம், உகந் தேதி சென்னபட்டி
னத்திற் பெரும்புயலடித்துப் பெருமழைசொரிந்ததா
ல், வெள்ள எஞ்சலாவ அனேக வேலைகளையும் வீகி
ஷையும் பாற்றிழத்திப்போய்விட்டது.

சகோதாரோன்றும் ஏகமான சிந்தையாய்ச்
சஞ்சரித்தாலெத்தனை நேரத்தியான இனிமையே
ன்றதற்குமாறாகச் சென்னபட்டினத்து ரோமான ம
தத்தையுசரிக்கும் இரண்டு புதியாருக்குள்ளோர்
பெரிய தீயிதயிதம் நடந்தவேளையில், இருகட்டியா
ருமோருவருக்கொருவர் எரித்துச் சண்டைபண்ணி
னதினால் அனேகருடைய தலைமண்டை உடைந்து
போயிற்று. போலீசுமலத்திருத்து அவர்களிலிருந்து
நாலுபேரைப் பிடித்து சிறைச்சாலையிலடைத்து ம
றியற்படுத்தினர்.

இந்துதேசம்.

சகமாணவிராணம்—இந்து தேசத்தடங்கிய சயப் புரியென்னும் நாடு நகரங்களணத்திலுள்ள பெண்கள் தங்கள் நாயகமார் சாகும் வேளையில், அவர்களுடன் கூட உடன்கட்டையேறிவருந் துற்துணப் பழக்கம் மற்றும் விடப்பட்டுப்போயிற்று.

வம்பாய்.

சயநாசனம்—வம்பாய்சமஸ்தானத்தில், ஜோர்சா திகாபோதகாரியிருந்த அசாத்திற்றும்பித்தமான மேஸ்தர் கோக் என்னும் பாத்திரியாருக்கு இச்செலவு ஓர் விசநுண்பேட்டினால் அவ்விசர்ன் நமீத்தந் தன்னகக் கொண்டுபோட்டார்.

இத்தாலி.

கல்வி, இருப்புச் சலாகை பாவிய விதிமுதலிய சகல சீர்தேற்றத்திற்கும் முன்னிருந்தபாப்புவானவர் மற்றும் வினோதியாயிருக்கிறோன்பதற்கானபேரு உதூணம்மேலாகச் சஞ்சிகையொன்றிற்காட்டப்பட்டிருப்பதை நீங்கள் சகலரும் வாசித்திருப்பீர்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகிலும், இப்போது புத்தாய் நீசமிக்கப்பட்ட பாப்புவானவர் சகல வறிய வர்களுடைய இகபாமியுடன்துற்துறையாகமான நீவகையெய்ச் சீர்திருத்திக்கொள்வதற்கேற்ற வழிவகைகளைப்பண்ணியிருக்கிறதும்பின் வேலை செய்து சீவனம் பண்ணுத சனங்களுடைய பிள்ளைகளைப் பற்பல திசைகளிலிருந்தழைத்து ஒருமிக்கச் சேர்ப்பித்துஅவர்களைப்படிப்பிக்கும்படி ஓர்பள்ளிக்கூடத்தையும்ஸ்தாப்பிக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறார். இதுவுமன்றி அதிசீக்கிரம் ரோமாபுரி நின்று நேபலஸ் நகரவுக்குந் தேருக்கடோறும் இருப்புச் சலாகை பாவ ஆம்பிக்கவும் முயன்றிருக்கிறார்.

புகம்பம்—பிறகிட்ட ஆவணமாசம் பதினாறாவ் தேதி இத்தாலியா நாட்டைச் சேர்ந்த லேகோன் என்னுங் கிராமத்திற்கயலில் ஒருபெரிய பூமியதிர்ந்த மத்தியானத்திற்குப் பின்சரிவாய் உண்டாயிற்று. அது உண்டாகச் சற்றுநோத்திற்குமுன்னே வேததூரத்துக்கப்பாற் கேட்ட முழக்கத்துக்குச் சமானமாய், சகலரும்அஞ்சிக்கெடிமண்டத்தக்கணயாய், பூமி பிழந்து வேடித்ததுபோல் நிலத்துக்குள்ளே ஒரு பெரிய சத்தங்கேட்டது. உடனே பூமியதிர்ந்தல் உண்டாய் ஏழெட்டு நிமிஷமளவுக்கு நின்றது. பூமியதிர்ந்தல் உண்டானவேளையிலே பூமியைப்பார்த்தால் அனேகமாயிக்கணக்கான சனங்கள் பூமிக்குக் கீழேநன்று அதைப்பிடித்துயர்த்தித் தலையினை மேல் வைத்ததற்குச் சமானமாய் இருந்தது. பிற்பாடு பூமியோவெனில், தென்மேற்கிலிருந்து வடக்கிழக்கே நோக்கி ஐந்தாறுமுறை உழன்றசைந்தது. இந்தவேளையில் வீடுகளெல்லாங் காற்றிலகப்பட்ட பஞ்சிற்சுச்சமானமாய் இங்குமங்குமி அசைந்தது, அவைகளிலிருந்த சனங்களெல்லாம் விழாதபடிபண்ணிக்கொள்வது மகா பிராயசமாயிருந்தது. வீட்டுத் தட்டுமுட்டுக்களெல்லாம்இருந்திடமிட்டுப்பெயர்ந்து தலையிழைய எறியப்பட்டிருந்ததும்பிற் பூமியதிர்ந்தல் அவ்வளவு அகோமானதால் கோவில்களிலும்களையெல்லாம் அடித்தன. அனேகவீடுகளில் தீவர்களெல்லாம் அத்திபாத்தோடே தீவர்களெல்லாம் பிழந்துகிடந்தன. இருந்தசனங்களெல்லாங் சாவத்தக்கணயாய்க் கெடிமண்டியெழும்பி ஓடித் தேருக்களில் வந்துநன்று ஆண்டுகளும் பெண்களும் அனேகமாயிம்பெர் முழந்தாட்டியிட்டிட்டுத் தங்குபட்டினத்தைக் காக்குதலுதேய்வமாய்க் காலகோனென்னுஞ்சுத்தவாளுந்நங்குருக்குவந்துஇந்த இக்கட்டுவேளையிலுதவிசெய்யும்படிஅவரைப்பார்த்துப்பார்த்தித்துத்தெண்டைட்டார்கள். இப்பூமியதிர்ந்தலாற் பட்டினத்திலுள்ள போருட்களுக்கண்டானசேதம் மீதியாயிருந்தாலும், நகரீவ காருணியதயாபருடைய அளவிற்கு அனுக்கிரகத்தினால் யாதாமோருவீவாத்துமாக்களும் இறந்துபோனதாகக் காணவில்லை. பூமியதிர்ந்தலுண்டாததென்ற சத்தங்கேட்கு கேட்கமுன்னிதாக ஊவார்களெல்லாரும் ஒருமிக்கக்கூடிக்கொண்டோடிப்போய் கடலில்கின்ற கப்பல்கள் படகுகள்முதலிய உருக்களிலேறி நின்றதும்பிற் வேறுசிலர் சமணனவெளிகளிற்போய்க் கூடாமடித்துக்கொண்டு அதிலிருந்தார்கள். அன்றைத்தினம்ஜோத்திரியிலும்பூமியிலனேகஅதிர்ச்சிகளுண்டானதும்பிற்ருந்இருந்தகாலையொருபொழுதுவாழியுபாபாணா அல்லதுகாராறோடுநிங்கித்துக்கமாயிருக்கவும் வாணத்தில் முகிலென்ற நிறங்களில்லாநிலம் மற்றும்வெளிப்பாயிருக்கவும் பனிமீதியாய்ப்பெய்திருக்கவுஞ் சனங்கள் கண்டு திரும்பவும் பூமியதிர்ந்தலுண்டாகப்போததென்றெண்ணி முன்கொண்ட அச்சத்திலும் மீததியானஅச்சத்தைபுடையவர்களாயிருந்தார்கள். தலகெனியென்னுமிாசதானியில்கமீதியாயிருந்த பிறன்சிக்காரனொருவரிருந்த அண்மண கொஞ்சந்தூறைய முற்றுஞ் சேதமாய்ப்போயிற்று. பூமியதிர்ந்தலுண்டாக ஒருநிமிஷத்திற்குமுன்னே

இந்தமந்திரியிருந்த கட்டிலின்மேல், வில்வனாவாய்க்கட்டியிருந்த சாய்ப்பிலுள்ள பெரியகல்லொன்று இடிந்துதகர்ந்து விழ்ந்தது. அவரோரு நம்மவங்கேயிருக்கச்சம்பவித்தால் அவர்நிருதானியாய்ப் போவார் என்பதற்குச்சந்தேகமில்லை. மேலும் வேறொரு சேன்றறலிருந்தவீடும் அதிகமாய்ச்சேதமடைந்தது. அதிலொருமுலை முற்றுமிடிந்து பிடுங்கப்பட்டதும்பிற் பழதுபார்க்கக்கூடாத அவ்வளவாய்நாலுவளத்திலும் மதில்கள் பிழந்து சேதமாய்ப்போயின. பாரஞ்சுதேசத்திற்காவியசாலுக்குப் போக்கிஷகானாயிருக்கின்ற ஒருவருடைய புத்தானிருந்த வீடும்முற்றுஞ்சேதமாய்ப்போனபடியால், அவர் அன்றிராத்திரத்தினதோடடத்திலிருந்த வண்டிலுற்போயிருக்கவேதுவாயிற்று. பட்டினத்திலுண்டான பூமியதிர்ந்தலும் நாட்டிலேயுண்டானயதிர்ந்தல் அதிகமும்பாமாயிருந்தது. அனேக இடங்களிலனேக கெடுதல்களுண்டாயின. மேரியம்மாஎன்றமாகாணமும் அதிகநட்டத்தையடைந்தது. லேகோனிலிருந்து ஏறத்தாழையப் பத்தெட்டுமையில் தூத்துக்கப்பாலுள்ள சிலகிராமங்கள் மற்றும் தமாமட்டமாய்த் தகர்ந்துபோயின. வொர்தோர் என்னுங்கிராமத்திலுள்ள சிறைச்சாலையொன்று அத்திபாத்தோடேவிழ்ந்து அதிலுள்ள மறியற்காரரில் முப்பத்தெட்டுப்பெரை நகக்கிக்கொன்றதும்பிற், நூற்றுநூற்பது பேரைக் காயப்படுத்திற்று.

காயப்பட்டவர்களில் அன்பதுபெர் பிழைக்கிறதரிது. இப்பூமியதிர்ந்தல் பிஸ்சாஎன்ற ஊரளவுக்கும் எட்டிற்று. மயிக்கேயல்என்னுஞ் சத்தவாளன் கோவிலிற் காலப்பிராந்தணைக்காகப் போயிருந்த சனங்கள் சேபம்பண்ணி முகித்துக்கொண்டு கோவிலைவிட்டப்பறப்பட்டுக் கொஞ்ச நோத்தாலே இவர்கள்இருந்து சேபம்பண்ணின் கோவிலிற் றுள்வாராம்பிடுங்குதென் பூமிவேடித்துப் பிழந்ததற்குச் சமானமாய் அது கோவிலின் வித்திற் கட்டருவே விழ்ந்தது. சனங்கள் கோஞ்சமங்கே தரித்துநிற்கச்சம்பவித்தால் அவர்கள்பாடு மோசமென்பதற் கேள்ளாவேனுஞ் சந்தேகமில்லை. பூமியதிர்ந்தல் உண்டானஇடத்திற்குப் பிஸ்சா வேததூரமாய் இருப்பதால் மீதியானகட்டம் இவ்விடத்தில் உண்டானதில்லை. இப்பூமியதிர்ந்தல் இவ்விடமுண்டானபோது பூமியிற் பலவிதமான தோற்றம் உண்டானதாகப் பலருஞ் சொல்லுகிறார்கள் எப்படியெனில், ஓசியா னுஎன்ற பட்டினத்திலுள்ள லோறென்சானுஎன்ற கிராமத்திலே நிலத்திலிருந்து சுருநிர்சுர்ந்து பாய்ந்தது. வேறொரு இடத்திலே நிலம்பிழந்து ஒருவாவி உண்பேட்டதாற் ஊகமக்காராருடைய வீடு வாசல்கள் கட்டப்பட்டதும்பிற் அவர்களுடைய கமம் புலங்கரும்சேதமடைந்தன. இன்னமங் கூக்தால் தணியவில்லை. முன்னுமோருக்கால் அதாவது தூரகாலம் ஆண்டிலும் பிரதானமாம், அரயசம் ஆண்டிலும் இவ்விதமான இடையறுகள் சம்பவித்தபோதிருந்த சனங்கள் இப்போதுமும் இருக்கிறார்கள். எகசுஅம் ஆண்டிலே உண்டான பூமிஅதிர்ந்தலிற் சைபனுஎன்னும் நகரி முற்றுமிழ்ந்துபோயிற்று. இவ்விதத்தால் ஒன்பதுநாளைக்கு நிலத்திற்குந்து. கடைசிகளில்உண்டான அதிர்ந்தல் மகா பயங்காப்பட்டத்தக்கதுமாய் இருந்ததும்பிற் உண்டானசேதமும் மீதியாய் இருந்தது. லேகோன்என்னுங் கிராமத்திலும் இவ்விதமாய் நடக்கதமென்று சனங்கள்எல்லாரும் பயந்து தீடுக்காட்டங் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாலுநாளாகப் பூமி இடைக்கிடையே அசைந்தசைந்துகொண்டிருந்தது. சையன்னுஎன்னும் நகரியில் உண்டான அதிர்ந்தலுக்குச் சமானமாய் இவ்விடத்திலும் உண்டாகச் சம்பவித்தால் லேகோன் கிராமம் மற்றும் அழிந்துபோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவ்விடத்திலுள்ளதடிசனங்களுக்கதவிசெய்யும்பொருட்டுக் கோவாணமேந்தார் மீதியான சாப்பாரும் மருந்துக்கொடுத்து வைத்தியனாயும் வீடுகட்டுவிக்கும் இஞ்சீன்மாராயும் அனுப்பி இருக்கிறார்கள்.

நாற்சமயக்கோளரி,

கம். காண்டம்.

இறிதமனவுபதேசவெண்பா.

பித்தர்களை செற்றவரைபேயையுருவத்தை பற்றச்சரசாசுத்தைவா னுடுவைப்—யற்றதிரி நித்தியமாய்க்கிஷ்வர தீடக்கிருபைசெய்தார் சத்தியகிரிஸ்நாநார்.

சத்தியகிரிஸ்நாநார் சத்தமகிருபைக்கிடத்தினை தெத்தனைப்பாக்கியஞ்சதா நித்தியமொக்கிஷந்தா

(அ) சுத்தசுவசேடபோத

வித்தகமெஞ்ஞானதி

சித்திரப்பிதாவினேசா

புத்திரமகிஷ்வராசா,

(உ) செற்றவர்களுடைய

மற்றவர்களுடைய

செம்புதிராச்சிலையுருவங்களினுமென் னாகும் பத்தியிலவாமற்பூவாக மெத்திசையுமொடியோடிப் பம்பரம்போலேசுழன்று வம்பிலேதிரியாதேயும்.

சத்திய.

(க) விக்ரகங்களைநானென் னுக்கிரமலிங்ககளை ன் வேடிக்கைக்காரபினைகள் கூடிச்செய்தவினையாட்டு முக்டியில்தலங்களை ம அற்றித்தெய்வங்கடனை மூத்தனைத்தாலேதேடிப் பாடுபட்டுவெண்டாம்.

சத்திய.

(ச) கொல்லனுக்குசவனுக்கற் றச்சனங்கன் னுமமாக கொட்டியெசமம்படியாலே தட்டியெழுபங்களை வல்லினையகற்றமுன்று சொல்லியுங்கள்வாயினிலே மண்ணவாரிட்டுக்கொண்டு கண்ணமூடிக்கொள்ளாதேயும்.

சத்திய.

(ரு) அந்தரத்தெழுங்கிரகங்கள் சந்திரசூரியன் பிண்கள் அக்கினிகாற்றம்மண்தண்ணிர் விக்கினசாகோட்டா னுக் தந்திரிசீவகயம் செந்திரசூர்ன்மருகன் சத்தியுஞ்சுத்தியுமோ முத்திராப்பித்தர்களே.

சத்திய.

(கூ) கருடன்கழுமயில் திருமெநாய்பெரிச்சாளி கடிக்கும்பாம்பு குரங்கு பிடிக்குவதுதிரையான குருகனேமொடுகனையு மதிச்சாளியும்பெண் குறியையுந்தெய்வமென்று வெறிகொண்டலயாதேயும்.

சத்திய.

(எ) வில்வந்தொளிகொண்டை கொல்லுமறவியாதி வேம்போடசுவன்னி ஜம்பாப்பையருகம் புலுதுதிருப்பைமாமு கலஞ்சுகதிபென்மெண்ணி பொருளைக்காணாதேபோனார் இருளின்மக்களேநீங்கள்.

சத்திய.

(அ) பத்திரிசாவிபடாரி குத்திரகாட்டேரிமாரி அத்தினையாகோறியுரி எத்தனைமூதேவியுனடே பித்தமோடன்கறுப்பன் பற்றுளபசாசரையும் பெய்த்தனைகளாம்வணங்கி மாய்த்துவிரமடியாதேயும்.

சத்திய.

(கூ) சத்தருபசாகங்கினி புத்தியிண்கணக்கெடுத் தெத்தியெய்க்குரகா கத்திலேகொண்டுபோகாமல் அத்தனார்அருளிச்செய்த புத்தகங்கன்கவனி அத்தமபாபையிற்செல்லும் பத்திரம்பத்திரஞ்சொன்னேன்.

சத்திய.

(ய) கண்டகண்டகோலிச்செரு பெண்டிகளுடனேயொடி கலையுஞ்செம்பையும்மரக் கட்டைகனையும்வணக்கி தொண்டரேயழிந்திராமற் தண்டமிழ்வேதநாயகன் சொன்னபுகேட்டுகடந் துன்னதகதிஞ்சுச்சேரும்.

சத்திய.

தெஞ்சுமிவினக்கம்.

பார்த்திடுதினைசுக்குள்ளெங்கும் பராபரவெளியுந் தாண்டுக் கோர்த்திடுமவடிவவருளஞ்சுருவிலுயிரித்துகொ ணுத்திடுமிமையர்நாட்டத்திருந் துபேரின்ப வென் னம்

வார்த்திடமுழுகிநாகநாதனைவணங்குநெஞ்சே. என் னுரைத்திருக்க அப்படிப்பட்ட தமிழர்களுக் கு இத்தக்காரியங்களை உற்றுவிசாரிக்கிறவிசேஷி த்த இந்நிவவேண்டாதோ என்றறிந்துகொள்க.

(தொடர்ச்சி.)

புதுக்கோட்டை, இப்படிக்கு, துஅரசும் (ரு) தங்களுயின் அமேரிசுகா அசஸ்டம் உதேன் ன் மிகியோன் உபதேசி தா. இராயப்பிண

POET'S CORNER.

NO HEART ALONE.

'I have learned,' says the melancholy Pestalozzi, 'that in this wide world, no one heart is able or willing to help another.'

O, say not, we through life must struggle,
Must toil and mourn alone;
That no one human heart can answer
The beatings of our own.

The stars look down from the silent heavens
Into the quiet stream,
And see themselves in its dewy depths
In fresher beauty gleam.

The sky, with its pale or glowing hues,
Ever painteth the wave below,
And the sea sends up its mist to form
Bright clouds and the heavenly bow.

Thus does each of the other borrow
A beauty not its own,
And tells us that nothing in nature
Is for itself alone.

Alone, amid life's griefs and perils,
The stoutest heart may quail;
Left to its own unaided efforts,
The strongest arm may fail.

And though all strength still comes from heaven,
All help from God above,
Yet we may sometimes be his angels—
The apostles of his love.

Then let us learn to help each other,
Hoping unto the end,—
Who sees in every man a brother,
Shall find in each a friend.

QUARRELLING.

Dont quarrel—we beg of you—dont quarrel. It is better to have a fit of sickness, or the toothache for a week, than to quarrel with a neighbour. It would not be half as wearing—half as perplexing. Why not live in peace? You appear to think you are not to blame when you quarrel. It is a mistake. You are. You would never quarrel if you were not more or less to blame—this you may rely upon. What a hell upon earth, where people live in constant broils—each laboring to say or do something to displease his neighbor—and both speaking against each other, and when they meet, cast a sneering look, or fling out a provoking word. A savage life might be preferred.

Oh man, did you ever quarrel! Have you an enemy? Is there one of God's creatures, whom you despise and turn from, as if he was a venomous reptile? Do you labour to make him feel your indignation and scorn? Wicked and wretched man that you are—as miserable as you can live—you will never be happy till you divest yourself of this malignant disposition, and become reconciled to your brother. Reflect seriously on your duty and interest, and twenty-four hours will not pass away before you become reconciled. Did you ever read what the poet says? Every word is true. Attend to it.

'The fine and noble way to kill a foe
Is not to kill him: you with kindness may
So change him, that he shall cease to be so;
And then he's slain. Sigismund used to say
His pardon put his foes to death; for when
He mortified their hate, he killed them then.'

At the close of the American Revolution, George III. King of Great Britain, issued a proclamation, appointing a day of thanksgiving for the return of peace. A shrewd country clergyman in Scotland, upon reading the proclamation immediately proceeded to England, and having arrived at the Royal Palace, solicited a personal audience with the King. Being admitted with some difficulty, to the royal presence, after making his humble obeisance to the sovereign, he said, "May it please your Majesty, I have received your proclamation, and wish to comply with its requisitions; but I have come all the way from Scotland to ascertain what we are to give thanks for. Is it that your majesty has lost *thirteen flourishing provinces*?" The good-natured King, perceiving the humor of the man, replied, "No mun, not at all." "Is it then," said the Scotchman, "that your majesty has sacrificed the lives of a *hundred thousand* of his royal subjects?" The King again replied, "No mun, nothing of the kind." Again the Scotchman inquired, "Is it that your Majesty has added a *hundred millions* to the national debt?" The King again answered, "No mun, for none of these things?" The Scotchman then said, "Will your majesty condescend to inform me explicitly, for what we are to give thanks?" The King replied, "Why mun, manifestly for this, *that matters are no worse with us than they are.*" The good man returned home entirely satisfied, and preached an excellent thanksgiving sermon on Isaiah, xxvi. 18.

DR. BELLAMY—A young clergyman once visited old Dr. Bellamy, with the inquiry. "What shall I do to supply myself with matter for my sermons?" The Doctor quaintly replied: *Fill up the cask, FILL UP the cask; and then, if you tap it anywhere, you will get a good stream. But if you put in but little, it will dribble, dribble, dribble, and you must tap, tap, tap, and then you get but a small stream after all.*

BOOKS FOR SALE

AT THE DEPOSITORY OF THE AMERICAN MISSION PRESS.

Euler's Elements of Algebra,	Price 1s.
Lacroix's Algebra,	" 1s.
Legender's Geometry,	" 1s.
Vose's Astronomy,	" 1s.
Colburn's Sequel,	" 9d
Murray's English Grammar	
with Tamil Translations,	" 6d
The Bible, with Scott's Com-	
mentary, 6 vols. 8vo.	" £2.

The following BOOKS FOR CHILDREN are also offered for sale—Prices are from 6 d., to 1s. 6 d. per Vol.

Baxter's Saint's Rest—Life of Martyn—Baptist mission—Youth's Friend, Vol. 1-4.—Allen's Alarm—Edward on the Affections—Mary Grant or the Secret Fault—Dairyman's Daughter—Life of Baxter—Sergeant Dale—Robert, Margaret, and Maria—Basket makers—Hartz mountains—Jacob and his sons—Shepherd and Flock—Familiar Dialogues—West India mission—Thatcher's wife—History of Robert Benton—Tahiti receiving Gospel—The Life of Col. Gardiner—Tahiti, without the Gospel—Bogue's Evidences of the divine authority of the New Testament—Two Friends or Religion best Guide—The Life of John Newton—Baxter's Call—Winter Evening's Conversations—London Boy—Child's Best Teacher—Mary Carter—Scenes of Intemperance—Memoir of William Ward—Bible Stories—Bible Sketches—Alexander's Evidences of Christianity—Monument of Parental affection—Youthful Dialogues—Mother's Journal—Family conversations—Sketches of Moravian missions—Last day of the week—The lives of Clemens Romanus, Ignatius and Policarp—Robert Hamet, the lame Cocker—Memoir of Henry Obookiah—Address to Young people—George Wilson and his friend—Memoir of Rev. Samuel Pearce—Olive Smith—History of the Waldenses—Harvest—The life of Dr. Cotton Mather—Sunday School children—Six-penny Glass of wine—Twinkling Star—Hedge of Thorns—The sick child—Memoirs of Rev. Claudius Buchanan—Jane and her Teacher—The happy choice—The cloud or look beyond it—The life of Selina Pugh—Religion and its image—Memoir of Philip James Spencer—The life of Christian F. Swartz—The Teacher's Assistant—The Infant's Progress—The life of Legh Richmond—Tahiti with the Gospel—The murdered Mother—The life of Africaner—Short discourses—Memoir of Barbara Ewing—A visit to the isle of Wight—life of George Wishart—The Song of the Angels—Christ our Saviour—The Catechist—Cottage Scenes The Seasons—History of Henry Fairchild—The Sunday School Anniversary—Father's Letters—Gardener's Daughter—The Week completed—Religious Fashion—Memoirs of Jos. Alleine—S. S. Biog.—Doddridge's Rise and Progress—Ann Connover—Child's Book on Repentance—The life of John Fred. Oberlin—Youth's Instructor—Errand boy—First of April—History of Geo. Hicks—Abbott's young Christian—Fireside conversations—Scripture Illustrations—Memoir of Jane E. J. Taylor—Memoir of David Brainard—Help to the Gospels—The broken Hyacinth—Life of John the Baptist—Harriet and her Scholars—Natural Theology (Gallaudet)—Wise King—The Pilgrims—Sketch of my friend's family—History of M. C. Hogue—The Sab. School story book—The History of John Wise—The Shepherd of Salisbury Plain—Marten and his two little Scholars—The lady at the Farm house—The Scottish Farmer—Clara Stephens—Orissa mission—Memoir of Catharine Brown—The Martyrs of Lyons and Vienna—Christian Martyrs—Bible anecdotes—The cottage Girl—The good Indian missionary—The Autumn Walk—Little Frances, the Orphan Girl—Election Day—The beloved Disciple—Abraham—Prayers for Sunday School Children—Helen Maurice—A help to the Acts of the Apostles—Robert and Louisa—Susan Brooker—Customs and anecdotes of Greenlanders—The fatal ladder—History of the Patriarchs—Evening Walk—Lady Jane Grey—Memoir of Susan Kollock—Young Soldier—Little Robert's first day—The life of Philip Melancthon—Lives of Adam Wallace—Juliana Oakley—Mary and Archie Graham—The Infidel class—Sunday School Teacher's guide—Story of Samson—Memory—The Shepherd of the Pyrenees—Parting advice to youth—The apprentice's Dialogues—Helen and her cousin—Christmas holiday—Narrative of Emily Graham—The life of Bernard Gilpin—The fisherman and his boy—The prize—The boy in prison—Child's Book of Bible stories—Memoir of Ann Eliza Starr—Scenes in Georgia—The history of little Henry—The History of Edwin Judd—The Disobedient Children punished—Jesus the child's best Teacher—Susannah, or the three Guardians—Memoir of Susan B. Marble—The Teacher's parting gift—Account of Wm. Green—The life of Thomas J. Thomson—Bad Boy's Progress—Memoir of Eliza Cunningham—The Christian Pilgrim—The five Apprentices—The Pink-slippers—Greenland Mission—Simple S. Biographies—Memoirs of Capt. Jas. Wilson—Anecdotes of Missionary Worthies—Lucy and her Daye—The Teachers' Manual—Touch not, Taste not—The first man—The Bible is true—First Day—Bible Stories—Prodigals—S. S. Stories—Little Addison—Youthful Memoirs—Cottage Boy.

SCHOOL BOOKS.

The following Books may be had on application at the American Mission Press, Manepy, also of Rev. P. Percival; Jaffna.

ENGLISH, & ENGLISH AND TAMIL.

	£	s.	d.
English Instructor, No. I. pp. 36, 18 mo. price			3
" " No. II. pp. 62, 18 mo. "			3
" " No. III. pp. 192, 12 mo. "			1
Selections of Poetry pp. 104, 12 mo. "			1 3
Hindu Traveller pp. 170, 12 mo. "			1 3
Principles of Geography pp. 36, 18 mo. "			3
" Grammar pp. 54, 13 mo. "			3
" Law pp. 65, 18 mo. "			3
Elements of Nat. Philosophy & N. Hist. pp. 100, 12 mo. 1			
Geography of Hindustan (with Maps) pp. 147, 12 mo. 1			
First Lessons in English & Tam. Part I. pp. 64, 16 mo. 3			
" " " Part II. pp. 95, 16 mo. 4			
Phrase Book pp. 372, 16 mo. 2			
English & Tam. Dictionary pp. 332, 3 vo. 13			
Rhenius' Abridged Tamil Grammar			
Tamil Proverbs.			2

TAMIL BOOKS.

Tamil Instructor, No. I. pp. 24, 18 mo.	2
" " No. II. pp. 44, 18 mo.	2
" " No. III. pp. 75, 18 mo.	3
" " No. IV. pp. 108, 18 mo.	3
" " No. V. pp. 186, 18 mo.	9
Abridgement of Tamil Grammar pp. 44, 18 mo.	3
Negandu pp. 96, 18 mo.	4
Negandu with explanation, pp. 171, 8 vo.	2
Tamil Dictionary pp. 771, 3 vo.	10
Indian Pilgrim, pp. 159, 12 mo.	6
Pilgrim's Progress, 8 vo.	9
Geography of Hindustan, pp. 213, 12 mo.	1
Questions on Geography	9
Mental Arithmetic	6
Barth's Church History	6
Rhenius' body of Divinity	3
Morning Star Vol. I. II. III. IV. each.	4
The same bound in one Vol.	16
Treatise on Justification by Faith, pp. 163, 12 mo.	9

JUST OUT OF PRESS

PRAYERS

FOR THE USE OF

CHRISTIAN FAMILIES

IN TAMIL

WITH AN ESSAY ON FAMILY RELIGION,

AND

A TABLE OF LESSONS FOR FAMILY WORSHIP.

PUBLISHED BY THE JAFFNA RELIGIOUS TRACT SOCIETY.

Price 1 shilling.

WANTED

A supply of 100,000 Carakal Tiles. Contractors are invited to send in proposals to the Subscriber.

Manepy,

E. S. MINOR.

Oct. 6, 1846.

வினம்பாம்.

ஒரு இலட்சம் காரைக்கால் ஒடு தேவையிருப்பதால் ஒப்பந்தம்பண்ணக்கொடுக்கப்பிரியமானவர்கள் மானிப்பாயில் ஆச்சுக்கூடத்துக்கு முதலாளியாயிருக்கிறவரிடம் வந்துபெசி ஒப்பந்தம்பண்ணிக்கொள்ளலாம்.

மானிப்பாய், துராசகம் ஆண்டு, அற்பகி, மூ. சு. தேதி

CONTENTS.

Vijra Suchi	153
A few Chapters from the Life of Luther	154
Naladiar	156
Omnipotence of true opinions	157
Guard your heart	ib.
Free Trade	ib.
Jaffna Missionary Alliance	ib.
Evangelical Alliance	ib.
Account of the Earthquake in Italy	ib.
Summary of English Intelligence	158
Summary of Tamil Intelligence	ib.
Refutation of Hinduism	159
Poet's Corner—No heart alone	160